

**WSPÓLNE ZGROMADZENIE PARLAMENTARNE UMOWY O PARTNERSTWIE ZAWARTEJ
POMIĘDZY CZŁONKAMI GRUPY PAŃSTW AFRYKI, KARAIBÓW I PACYFIKU (AKP), Z JEDNEJ
STRONY, A UNIĄ EUROPEJSKĄ I JEJ PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI, Z DRUGIEJ STRONY**

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W ŚRODĘ 15 CZERWCA 2016 R.

(2016/C 451/03)

Spis treści	Strona
1. Migracja między krajami AKP a państwami członkowskimi UE – przyczyny, skutki i strategie wspólnego zarządzania	10
2. Przyszłość partnerstwa AKP–UE po wygaśnięciu umowy z Kotonu	11
3. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia popołudniowego z dnia 13 czerwca 2016 r. (poniedziałek)	11
4. Zmienne oblicza konfliktu i globalne zagrożenia bezpieczeństwa – wpływ na pokój i stabilność na świecie	11
5. Gospodarka, handel i działalność gospodarcza w regionie Afryki Południowej	12
6. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z dnia 14 czerwca 2016 r., wtorek rano i po południu	12
7. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych	12
8. Głosowanie nad projektami rezolucji w trybie pilnym	13
9. Sprawy różne	14
10. Termin i miejsce 32. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	14
ZAŁĄCZNIK I – Alfabetyczna lista członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego [wg wersji EN]	15
ZAŁĄCZNIK – Lista obecności na sesji w Windhoek (Namibia) w dniach 13–15 czerwca 2016 r.	19
ZAŁĄCZNIK III – Teksty przyjęte	23
— REZOLUCJA w sprawie poprawy partycypacyjnego sprawowania rządów dzięki decentralizacji oraz wzmocnieniu sprawowania władzy na szczeblu lokalnym	23
— REZOLUCJA w sprawie kontynentalnej strefy wolnego handlu w Afryce – możliwości wspierania handlu wewnątrzafrykańskiego i jego potencjalne korzyści dla państw AKP	29
— REZOLUCJA w sprawie migracji między państwami AKP a państwami członkowskimi UE: przyczyny, skutki i strategie wspólnego zarządzania	34
— REZOLUCJA w sprawie sytuacji przedwyborczej i sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w Demokratycznej Republice Konga	42
— REZOLUCJA w sprawie gwałtu i przemocy wobec kobiet i dzieci w konfliktach zbrojnych	46

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W ŚRODĘ 15 CZERWCA 2016 R.

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.05).

PRZEWODNICTWO: Michèle RIVASI

Urzędująca współprzewodnicząca

1. Migracja między krajami AKP a państwami członkowskimi UE – przyczyny, skutki i strategie wspólnego zarządzania

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska

Współsprawozdawcy: Magnus Kofi Amoatey (Ghana) i Norbert Neuser

Magnus Kofi Amoatey (Ghana) i Norbert Neuser przedstawili sprawozdanie.

Głos zabrali: Michael Gahler, Agathon Rwasa (Burundi), Alhagie Sillah (Gambia), Tesfaye Daba Wakjira (Etiopia), Cécile Kashetu Kyenge, Pavel Telička, Ahamada Soukouna (Mali), Bodil Valero, Amadou Dioffo (Niger), Laura Agea, Adjedoue Weidou (Czad), Jean-Luc Schaffhauser, Krzysztof Hetman, Amos Fish Mahlalela (RPA), Pedro Silva Pereira, Babiker Mohamed Toum (Sudan), Francisc Gambus, Marlene Mizzi, György Hölvenyi, Juan Fernando Lopez Aguilar, Ole Christensen, Kristin de Peyron (Europejska Służba Działań Zewnętrznych) i Domenico Rosa (Komisja Europejska).

Posłowie podkreślili potrzebę stworzenia bezpiecznych i legalnych szlaków umożliwiających migrantom wjazd do UE, ponieważ jest to jedynym skutecznym sposobem zwalczania przemytu ludzi i handlu ludźmi. UE i państwa afrykańskie powinny wspólnie zająć się pierwotnymi przyczynami migracji. Relokacja w obrębie UE powinna być skuteczniejsza oraz zapewniać sprawniejszą integrację i większe możliwości pod względem kształcenia, warunków mieszkalnych oraz zatrudniania osób ubiegających się o azyl. Model niemiecki zaproponowano w odniesieniu do podejścia do integracji, a model włoski – do wewnętrznej relokacji migrantów w małych grupach do małych społeczności.

Współsprawozdawcy podsumowali debatę.

PRZEWODNICTWO: Netty BALDEH

Współprzewodniczący

2. Przyszłość partnerstwa AKP–UE po wygaśnięciu umowy z Kotonu

Debata główna

Adekeye Adebajo, dyrektor Ośrodka na rzecz Rozwiązywania Konfliktów, dokonał wprowadzenia do debaty.

Głos zabrali: Davor Ivo Stier, Tesfaye Daba Wakjira (Etiopia), Ashneel Sudhakar (Fidżi), Worlea Saywah Dunah (Liberia), Norbert Neuser, Javier Nart, Adekeye Adebajo, Malement Lihaso (Madagaskar), Michèle Rivasi, A. Misiekaba (Surinam), Piernicola Pedicini, Jean-Luc Schaffhauser, Michael Gahler, Cécile Kashetu Kyenge, Maria Heubuch, Purmanund Jhugroo (Mauritius), Krzysztof Hetman, Louis-Joseph Manscour, Carlos Zorrinho, Joe Koim (Papua-Nowa Gwinea), Pedro Silva Pereira, Ole Christensen, Domenico Rosa (Komisja Europejska) i Kristin de Peyron (Europejska Służba Działań Zewnętrznych).

Posłowie podkreślili, że partnerstwo to powinno nadal istnieć, na podstawie prawnie wiążącego aktu. Konsultacyjna rola Zgromadzenia powinna zostać wzmocniona. Należy dążyć do większej synergii i koordynacji z innymi podmiotami międzyregionalnymi, takimi jak Unia Afrykańska. Toczący się proces konsultacji należy rozszerzyć na parlamenty krajowe i organizacje społeczeństwa obywatelskiego. Organizacje społeczeństwa obywatelskiego powinny odgrywać większą rolę w ramach partnerstwa po wygaśnięciu umowy z Kotonu.

Adekeye Adebajo odpowiedział na zadane pytania oraz zamknął debatę.

PRZEWODNICTWO: Cécile Kashetu KYENGE

Urzędująca współprzewodnicząca

3. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia popołudniowego z dnia 13 czerwca 2016 r. (poniedziałek)

Protokół został zatwierdzony.

4. Zmienne oblicza konfliktu i globalne zagrożenia bezpieczeństwa – wpływ na pokój i stabilność na świecie

Debata z udziałem Joaquina Chissano, byłego prezydenta Mozambiku

Joaquim Chissano, były prezydent Mozambiku, zaprezentował kompleksowy i dynamiczny przegląd ewolucji zagrożeń dla bezpieczeństwa. Prawie wszystkie wojny w Afryce są wojnami wewnątrzpaństwowymi, jednak globalizacja i słabość struktur państwowych pozwoliły podmiotom niepaństwowym, takim jak grupy przestępcze lub terrorystyczne, dodatkowo zagrozić stabilności. W dyskusji skupiono się na podstawowych przyczynach konfliktów, w tym na ubóstwie i wykluczeniu, które prowadzą do radykalizacji, na braku zarządzania i na korupcji, na zmianie klimatu, która powoduje niedostatek gruntów ornych, oraz na migracji, nielegalnym handlu bronią i łagodnym ustawodawstwie w tym zakresie.

Głos zabrali: Michael Gahler, Alpha Ousmane (Burkina Faso), Cécile Kshetu Kyenge, Javier Nart, Ahamada Soukouna (Mali), Adjedoue Weidou (Czad), Bodil Valero, Amos Fish Mahlalela (RPA), Joachim Zeller, Purmanund Jhugroo (Mauritius), Juan Fernando Lopez Aguilar and Kristin de Peyron (Europejska Służba Działań Zewnętrznych).

Posłowie zwrócili uwagę na sukces współpracy z Unią Afrykańską w dziedzinie bezpieczeństwa za pośrednictwem Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce.

Joaquim Chissano odpowiedział na zadane pytania i zamknął debatę.

(Posiedzenie zostało zawieszono o godz. 13.18 i wznowiono o godz. 14.42)

PRZEWODNICTWO: Cécile Kshetu KYENGE

Urzędująca współprzewodnicząca

5. Gospodarka, handel i działalność gospodarcza w regionie Afryki Południowej

Wymiana poglądów z Calle Schlettweinem, ministrem finansów (Namibia)

Calle Schlettwein, minister finansów (Namibia), wystąpił z prezentacją na temat agendy rozwoju Namibii w kontekście globalnych porozumień handlowych. Namibia – sklasyfikowana przez Bank Światowy jako kraj o średnich dochodach – jest niewielką, ale otwartą gospodarką, odnotowującą silny wzrost gospodarczy, który przyczynił się do ograniczenia ubóstwa; cierpi jednak z powodu zależności od surowców mineralnych i z powodu gwałtownych zjawisk pogodowych, nierówności w wynagrodzeniach, bezrobocia, a także z powodu braku wykwalifikowanych pracowników. W rezultacie umowa o partnerstwie gospodarczym między Południowoafrykańską Wspólnotą Rozwoju (SADC) a UE, podpisana kilka dni przed obecnym posiedzeniem, jest pozytywna, w szczególności w odniesieniu do bezcłowego i bezkontyngentowego eksportu z Namibii do UE, ale stanowi wyzwanie dla innych rozwijających się krajów SADC.

Głos zabrali: Michael Gahler, Neena Gill, Davor Ivo Stier i Calle Schlettwein.

Posłowie wykazali zainteresowanie doświadczeniem ministra Namibii jako głównego negocjatora umowy o partnerstwie gospodarczym ze strony Namibii i zapytali o powiązanie między umowami o partnerstwie gospodarczym a procesami integracji regionalnej w Afryce, jak również o przepisy, które kraje rozwijające się powinny wynegocjować, aby uniknąć szkód dla swojej gospodarki, a mianowicie klauzule ochronne i wykazy wyjątków od liberalizacji.

6. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z dnia 14 czerwca 2016 r., wtorek rano i po południu

Protokół został zatwierdzony.

7. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

Współprzewodnicząca przypomniała Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

— Poprawa partycypacyjnego sprawowania rządów dzięki decentralizacji oraz wzmocnieniu sprawowania władzy na szczeblu lokalnym

Komisja Spraw Politycznych

Sprawozdanie: James Kembi-Gitura (Kenia) i Aymeric Chauprade

Poprawka przyjęta: 1

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Kontynentalna strefa wolnego handlu w Afryce – możliwości wspierania handlu wewnątrzafrykańskiego i jego potencjalne korzyści dla państw AKP

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu

Sprawozdanie: Jean-Marie Bulambo (Republika Demokratyczna Konga) i Marielle de Sarnez

Poprawka przyjęta: 1

Grupy ALDE i ECR zwróciły się o przeprowadzenie głosowania podzielonego i głosowania odrębnego w poszczególnych izbach nad ust. 3; cały ustęp został przyjęty.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Migracja między krajami AKP a państwami członkowskimi UE – przyczyny, skutki i strategię wspólnego zarządzania

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska

Sprawozdanie: Magnus Kofi Amoatey (Ghana) i Norbert Neuser

Poprawki przyjęte: 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7

Na wniosek grupy PPE przeprowadzono głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad poprawkami 1, 3, 4, 5 i 7; wszystkie poprawki zostały przyjęte.

Na wniosek grupy PPE przeprowadzono głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad ust. 30 i 31 oraz umocowaniem 29; wszystkie ustępy zostały przyjęte.

Z wnioskiem o głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad ust. 18 wystąpiła grupa S&D; ust. 18 został odrzucony przez posłów do PE.

Zmieniona rezolucja została przyjęta 50 głosami za przy 7 głosach wstrzymujących się.

8. Głosowanie nad projektami rezolucji w trybie pilnym

- Sytuacja przedwyborcza i sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Demokratycznej Republice Konga

Nie zgłoszono żadnych poprawek.

Rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Gwałt i przemoc wobec kobiet i dzieci w konfliktach zbrojnych

Na wniosek grupy PPE przeprowadzono głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad ust. 8 oraz motywem G; zarówno ust. 8, jak i motyw G zostały przyjęte.

Poprawki odrzucone: 1, 2 i 3

Na wniosek grup S&D oraz Verts/ALE przeprowadzono głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad poprawkami 1 i 3; obie poprawki zostały odrzucone.

Zmieniona rezolucja została przyjęta 50 głosami za przy 3 głosach przeciw i 4 głosach wstrzymujących się.

9. Sprawy różne

Brak

10. Termin i miejsce 32. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

32. sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego odbędzie się w dniach 19–21 grudnia 2016 r. Miejsce zostanie podane do wiadomości na późniejszym etapie.

Współprzewodniczący podziękował władzom Namibii za sprawną organizację posiedzenia, a posłom i obu sekretariatom za ich wkład w te prace.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 16.00)

Netty BALDEH

Cécile Kshetu KYENGE *(urzęd.)*

Współprzewodniczący

Leonard-Emile OGNIMBA *(urzęd.)*

Luis Marco AGUIRIANO NALDA

Współsekreтары generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO
[wg wersji EN]**Przedstawiciele AKP**

BALDEH (GAMBIA), współprzewodniczący

ANGOLA
 ANTIGUA I BARBUDA
 BAHAMY
 BARBADOS (wiceprzew.)
 BELIZE
 BENIN
 BOTSWANA
 BURKINA FASO
 BURUNDI
 KAMERUN
 REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA
 REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
 CZAD (wiceprzew.)
 KOMORY
 KONGO (Demokratyczna Republika Konga)
 KONGO (Republika)
 WYSPIY COOKA
 WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
 DŻIBUTI
 DOMINIKA
 REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA
 GWINEA RÓWNIKOWA (*)
 ERYTREA (wiceprzew.)
 ETIOPIA
 FIDŻI
 GABON (wiceprzew.)
 GAMBIA
 GHANA
 GRENADA
 GWINEA
 GWINEA BISSAU
 GUJANA
 HAITI
 KENIA
 KIRIBATI
 LESOTO
 LIBERIA
 MADAGASKAR
 MALAWI (wiceprzew.)
 MALI
 WYSPIY MARSHALLA (Republika)
 MAURETANIA
 MAURITIUS
 MIKRONEZJA (Federacja)
 MOZAMBIK (wiceprzew.)
 NAMIBIA (wiceprzew.)
 NAURU
 NIGER
 NIGERIA
 NIUE (wiceprzew.)
 PALAOS

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący

ADINOLFI
 AGEA
 ALIOT
 ARENA
 BAY
 BEARDER
 CAMPBELL BANNERMAN
 CASA
 CHAUPRADE
 CHRISTENSEN
 CORRAO
 CZESAK (wiceprzew.)
 DANCE
 DELAHAYE
 DE SARNEZ
 ENGSTRÖM
 ESTARÀS FERRAGUT
 FERRARA
 FERREIRA (wiceprzew.)
 FLAŠÍKOVÁ BEŇOVÁ
 FLORENZ
 GABRIEL
 GÁL
 GARDIAZABAL RUBIAL
 GERICKE
 GERINGER DE OEDENBERG
 GIRAUTA VIDAL
 GIUFFRIDA
 GOERENS
 GRIESBECK
 GUERRERO SALOM
 HANNAN (wiceprzew.)
 HERRANZ GARCÍA
 HETMAN
 HEUBUCH
 KARSKI
 KYENGE (wiceprzew.)
 LÓPEZ AGUILAR (wiceprzew.)
 LÖSING
 MCAVAN
 MANSCOUR (wiceprzew.)
 MARUSIK
 MIZZI
 MUSELIER (wiceprzew.)
 MUSSOLINI
 NART (wiceprzew.)
 NEGRESCU
 NEUSER
 NOICHL
 OMARJEE
 PAPADIMOULIS

Przedstawiciele AKP

PAPUA-NOWA GWINEA
 RWANDA
 SAINT KITTS I NEVIS
 SAINT LUCIA
 SAINT VINCENT I GRENADYNY
 SAMOA
 WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
 SENEGAL
 SESZELE
 SIERRA LEONE (wiceprzew.)
 WYSPY SALOMONA
 SOMALIA (wiceprzew.)
 REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI
 SUDAN (*)
 SURINAM (wiceprzew.)
 SUAZI
 TANZANIA
 TIMOR WSCHODNI
 TOGO (wiceprzew.)
 TONGA (wiceprzew.)
 TRYNIDAD I TOBAGO
 TUVALU
 UGANDA
 VANUATU
 ZAMBIA
 ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

PEDICINI (wiceprzew.)
 POGLIESE
 PORĘBA
 PREUSS
 PUNSET
 RIVASI (wiceprzew.)
 ROLIN
 ROSATI
 RUAS (wiceprzew.)
 SALVINI
 SARGENTINI
 SCHREIJER-PIERIK
 SENRA RODRÍGUEZ
 STIER
 STOLOJAN
 THOMAS
 VAIDERE
 VALERO
 WENTA
 WERNER
 WIELAND
 WIŚNIEWSKA (wiceprzew.)
 ZÁBORSKÁ
 ZELLER
 ZORRINHO
 ZWIEFKA

(*) Ze statusem obserwatora.

KOMISJA DS. POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

TOURÉ (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)
 KOUA (REPUBLIKA KONGA), wiceprzew.
 SUDHAKAR (FIDŻI), wiceprzew.

XIRIMBIMBI (ANGOLA)
 BENIN
 MANGOLE (BOTSWANA)
 OUSMANE (BURKINA FASO)
 KOMBO (KAMERUN)
 REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
 KATUMWA (DRK)
 GOUMANEH (DŻIBUTI)
 GELETA (ETIOPIA)
 GUJANA
 HAITI
 JAMAJKA
 LIBERIA
 SOUKOUNA (MALI)
 WYSPY MARSHALLA
 NAURU
 SAINT VINCENT I GRENADYNY
 SUDAN
 TANZANIA

Członkowie z ramienia PE

GOERENS, wiceprzewodniczący
 ZELLER, wiceprzew.
 GUERRERO SALOM, wiceprzew.

ADINOLFI
 CASA
 CEBALLOS
 CORRAO
 DANCE
 DUDA
 ENGSTRÖM
 GABRIEL
 GAHLER
 GAL
 GEBHARDT
 KARSKI
 KYENGE
 LEWER
 LÖSING
 LÓPEZ AGUILAR
 MICHEL
 PHILIPPOT
 POGLIESE

Członkowie z ramienia AKP

TIMOR WSCHODNI
TOGO
TUVALU
UGANDA
SHUMBA (ZIMBABWE)

Członkowie z ramienia PE

RUAS
WERNER
WIELAND
ZORRINHO
ZWIEFKA

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

Forde (TRYNIDAD I TOBAGO, zastępca współprzewodniczącego)

BARBADOS
RWASA (BURUNDI)
REPUBLICA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA
KOMORY
KILISHO BULAMBO (DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA)
NGUEMA MANANA (GWINEA RÓWNIKOWA) (*)
MILEBOU AUBUSSON (GABON)
KABA (GWINEA)
GWINEA BISSAU
OMAR ADEN (KENIA)
KIRBATI
SEKATLE (LESOTO)
JHUGROO (MAURITIUS)
VAQUINA (MOZAMBIK)
IRIASE (NIGERIA)
NIUE
RWANDA
WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCA
SALL (SENEGAL)
WYSPY SALOMONA
FISH MAHLALELA (REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI)
SAINT KITTS I NEVIS
SAINT LUCIA
MISIEKABA (SURINAM)
TONGA
TRYNIDAD I TOBAGO
ZAMBIA

Członkowie z ramienia PE

FERRARA, współprzewodniczący
ESTARÀS FERRAGUT, wiceprzew.
MANSCOUR, wiceprzew.

ARENA
BAY
CAMPBELL BANNERMAN
DE SARNEZ
DELAHAYE
FLAŠÍKOVÁ BEŇOVÁ
FLORENZ
GRIESBECK
HANNAN
MIZZI
MUSELIER
NEGRESCU
OMARJEE
PAPADIMOULIS
PEDICINI
PUNSET
ROSATI
SALVINI
SARGENTINI
SCHREIJER-PIERIK
STOLOJAN
THOMAS
WENTA

(*) Ze statusem obserwatora.

KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

GIDLOW (SAMOA, zastępca współprzewodniczącego)

ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
PEYREFITTE (BELIZE)
WEIDOU (CZAD)
WYSPY COOKA
DOMINIKA
REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, współprzewodnicząca
AGEA, wiceprzew.
MUSSOLINI, wiceprzew.

ALLOT
BEARDER
CHRISTENSEN
FERREIRA
GARDIAZÁBAL RUBIAL
GERICKE
GERINGER DE OEDENBERG

Członkowie z ramienia AKP

NAIB (ERYTREA)
OWONO NGUEMA (GABON)
SILLAH (GAMBIA)
AMOATEY (GHANA)
GRENADA
MALEMENT (MADAGASKAR)
MUSSA (MALAWI)
SOUEID AHMED (MAURETANIA)
MIKRONEZJA (SFEDEROWANE STANY)
NAMUTENYA CALEY (NAMIBIA)
KORE HASSANE (NIGER)
PALAOS
PAPUA-NOWA GWINEA
POOL (SESZELE)
BUNDU (SIERRA LEONE)
SOMALIA
DLAMINI (SUAZI)
VANUATU

Członkowie z ramienia PE

GIUFFRIDA
HERRANZ GARCÍA
HETMAN
HEUBUCH
MARUSIK
MCAVAN
NART
NEUSER
NOICHL
ROLIN
SENRA RODRÍGUEZ
STIER
VAIDERE
WIŚNIEWSKA
ZABORSKA

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W WINDHOEK (NAMIBIA) W DNIACH 13–15 CZERWCA 2016 R.

BALDEH (GAMBIA), współprzewodniczący

RIVASI, współprzewodnicząca p.o.

PEREIRA (Angola)

ADINOLFI

THOMPSON (BARBADOS) (wiceprzew.)

AGEA

PEYREFITTE (BELIZE)

ARENA ⁽¹⁾ ⁽²⁾

GBIAN (BENIN)

CHRISTENSEN

MANGOLE (BOTSWANA)

CZARNECKI

OUSMANE (BURKINA FASO)

FRUNZULICA

RWASA (BURUNDI)

GAHLER

KOMBO (KAMERUN)

GAMBUS

BORGES (REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA)

GERICKE

NGON-BABA (REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA)

GILL

WEIDOU (CZAD) (wiceprzew.)

HETMAN

LUHONGE KABINDA NGOY (KONGO, Demokratyczna
Republika) (wiceprzew.)

HEUBUCH

KOUA (KONGO, Republika)

HÖLVENYI

PUNA (WYSPY COOKA)

JEŽEK

TOURÉ (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)

KARSKI

GOUMANEH (DŻIBUTI)

KYENGE

ISHMAEL (DOMINIKA)

LEGUTKO ⁽¹⁾ ⁽²⁾

JIMENEZ (REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA)

LEINEN

NGUEMA MANANA (GWINEA RÓWNIKOWA) (*)

LÓPEZ AGUILAR (wiceprzew.) ⁽²⁾ ⁽³⁾

NAIB (ERYTREA) (wiceprzew.)

MANSCOUR (wiceprzew.)

GEMEDA (ETIOPIA)

MIZZI

SUDHAKAR (FIDŻI)

NART (wiceprzew.)

MILEBOU (GABON) (wiceprzew.)

NEUSER

SILLAH (GAMBIA)

NOICHL

AMOATEY (GHANA)

PEDICINI (wiceprzew.)

KABA (GWINEA)

PIECHA ⁽¹⁾ ⁽²⁾

SAIEGH (GWINEA-BISSAU)

SCHAFFHAUSER

MC DONALD (GUJANA)

SCHUSTER ⁽¹⁾ ⁽²⁾

CYPRIEN (HAITI)

SILVA PEREIRA

McNISH (JAMAJKA)

STIER

LABOSO (KENIA)

STOLOJAN

SEKATLE (LESOTO)

TELIČKA

DUNAH (LIBERIA)

VALERO

RAZAFINDRAVELO (MADAGASKAR)

ZELLER

MUSSA (MALAWI)

ZŁOTOWSKI ⁽¹⁾ ⁽²⁾

SOUKOUNA (MALI)

ZORRINHO

SOUEID AHMED (MAURETANIA)

JHUGROO (MAURITIUS)

VAQUINA (MOZAMBIK) (wiceprzew.)

NEKUNDI (NAMIBIA) (wiceprzew.)

DIOFFO (NIGER)

IRIASE (NIGERIA)

KOIM (PAPUA-NOWA GWINEA)

UWIMANIMPAYE (RWANDA)

LONG (SAINT T LUCIA)

STRAKER (SAINT VINCENT I

GRENADYNY)

GIDLOW (SAMOA)

SALL (SENEGAL)

POOL (SESZELE)

BUNDU (SIERRA LEONE) (wiceprzew.)

MOSE (WYSPY SALOMONA)
 HASSAN (SOMALIA) (wiceprzew.)
 MAHLALELA (REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI)
 TOUM (SUDAN) (wiceprzew.) (*)
 MISIEKABA (SURINAM) (wiceprzew.)
 DLAMINI (SUAZI)
 FILIPE (TIMOR WSCHODNI)
 IBRAHIMA (TOGO) (wiceprzew.)
 FORDE (TRINIDAD I TOBAGO)
 TAUSI (TUVALU)
 OULANYAH (UGANDA)
 TCHAMAKO MAHE (VANUATU)
 KABWE (ZAMBIA)
 SHUMBA (ZIMBABWE)

⁽¹⁾ Obecni w dniu 13 czerwca 2016 r.

⁽²⁾ Obecni w dniu 14 czerwca 2016 r.

⁽³⁾ Obecni w dniu 15 czerwca 2016 r.

(*) Ze statusem obserwatora.

Ponadto obecni:

ANGOLA
 XIRIMBIMBI
 TEIXEIRA
 BERNARDO
 SIMBRÃO DE CARVALHO

BENIN
 AHONOUKOUN
 DJIMAN
 KASSA
 ALLAGBE
 GBENONCHI

BURUNDI
 NAHAYO
 HAKIZIMANA
 SUKUNOBA
 BARAMPAMA
 UWIMANA
 BANIGWANINZIGO

**REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRY-
 KAŃSKA**
 NOUGANGA

**KONGO (DEMOKATYCZNA RE-
 PUBLIKA)**
 MABAYA GIZI AMINE
 KILOSHO BULAMBO
 MOLIWA MOLEKO
 MAKA BASIALA
 KATUMWA
 INIER LATEBO EKWA
 KILUFYA KANFWA
 LUBINGA
 MUKENDI KABAMBI
 AIMA TSHANDIA
 SILUVANGI LUMBA
 NGINDU KABUNDI BIDUAYA
 ENGUNDA LITUABA
 BULAMBO KILOSHO

BARBADOS
 CHANDLER

BOTSWANA
 NGAKA
 MODISE

**REPUBLIKA ZIELONEGO PRZY-
 LĄDKA**
 ANDRADE

KOMORY
 OMAR

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
 FLANIZARA TOURÉ
 COULIBALY
 SANGA TOURÉ

BELIZE
 VERNON
 BORLAND

BURKINA FASO
 SOME
 COMPAORE
 LANKANDE

KAMERUN
 OWONA KONO
 AWUDU MBAYA
 DAOUDA

KONGO (REPUBLIKA)
 DOUMA
 EKUIR MINKO

KUBA
 DURÁN

DŻIBUTI

GOUMANEH
GOUMANEH
SAID

DOMINIKA

ISHMAEL

ERYTREA

HAGOS

GWINEA RÓWNIKOWA

GUADALUPE
OBAM NSUE
NZE NFUMU

ETIOPIA

WAKJIRA

FIDŻI

SARAN

GABON

OWONO NGUEMA
JOU MAS dit SALAMBA
MANGOUALA
MBA NDUTUME
MBA ALLOUMBA
ONGOUORI NGOUBILI

GAMBIA

SILLAH
NJIE
KT JAMMEH
JAITEH
CAMARA

GHANA

ASAMOAH
NSIAH
OKAIKOE

GWINEA

SYLLA
DIALLO

GWINEA BISSAU

BRAIMA MANE
DIAS

GUJANA

DONALD

HAITI

CYPRIEN
JEAN
GESTE
GUERRIER

JAMAJKA

MULLINGS-WILLIAMS

KENIA

KEMBI GITURA
OMAR ADEN
NYEGENYE

LESOTO

MAHASE-MOILOA
MAPHIKE

LIBERIA

BARCLAY
DAKEL

MADAGASKAR

LIHASOA
RAKOTOMANJATO
NORBERT RICHARD

MALAWI

KALEBE
MWANYULA

MALI

DIARRASSOUBA
TOURÉ
DIARRA
CISSE

MAURETANIA

CHEIN
SAMBA
MARRAKCHY
WANE

MAURITIUS

MARIE

MOZAMBIK

SITHOLE
NAMBURETE
NEMBA UAIENE

NAMIBIA

VENAANI
CALEY
MBUENDE
APOLLUS

NIGER

MAHAMANÉ
DILLÉ
CHEKOU KORÉ
AMADOU

NIGERIA

LIDANI
OGBUOJI
OLATUNBOSUN
YUNUSA
OKORIE
NSIEGBE
RABIU

RWANDA

RUGEMA
MUSARE
NTIBITURA
NTWARAMUHETO

SAMOA
LUTERU

SENEGAL
TALL
BALLA LO
DIALLO

SESZELE
PILLAY

SIERRA LEONE
LEWALLY
KUYEMBEH
SORIE
BANGALI

WYSPY SALOMONA
MOSES MOSE
FAYE MOSE

SOMALIA
IBROW
FAQI

**REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ
AFRYKI**
MAMPURU
BERGMANN
ROTHKEGEL

SUDAN
AHMED
ABU-AGLA
AL-HILOU
ATEM
ABDELRAHMAN

SURINAM
NELSON

SUAZI
NHLEKO

CZAD
ADJI
TEKILIO
AFONO

TIMOR WSCHODNI
FILIPE

TOGO
ABIGUIME
TIGNOKPA
FABRE
LAWSON

TRYNIDAD I TOBAGO
BROOKS

TUVALU
LEUELU

UGANDA
KIWANDA
NABBANJA
BAOOLE

VANUATU
JOY

ZIMBABWE
ZINDI
MLOTSHWA
CHIFAMBA

RADA AKP

INGRID OLGA EBOUKA BABAKAS, minister planowania, statystyki i integracji regionalnej (Republika Konga), urzędująca przewodnicząca Rady AKP

RADA UE

LILIANNE PLOUMEN, minister handlu zagranicznego i współpracy rozwojowej (Niderlandy), urzędująca przewodnicząca Rady UE

KOMISJA EUROPEJSKA

NEVEN MIMICA, komisarz ds. współpracy międzynarodowej i rozwoju

EUROPEJSKA SŁUŻBA DZIAŁAŃ ZEWNETRZNYCH

DE PEYRON, kierownik wydziału ds. obszaru panafrykańskiego

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

VERBOVEN

SEKRETARIAT AKP

OGNIMBA (urzędujący współsekretarz generalny)

SEKRETARIAT UE

AGUIRIANO NALDA, współsekretarz generalny

ZAŁĄCZNIK III

TEKSTY PRZYJĘTE

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie poprawy partycypacyjnego sprawowania rządów dzięki decentralizacji oraz wzmocnieniu sprawowania władzy na szczeblu lokalnym**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- obradujące w Windhuku (Namibia) od 13 do 15 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, zmieniony Traktatem z Lizbony przyjętym w dniu 13 grudnia 2007 r., w szczególności jego art. 3 lit. b),
- uwzględniając Protokół w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności załączony do Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 2 i 5,
- uwzględniając Protokół w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym załączony do Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 1,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP–UE podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r., zmienioną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. i w Wagadugu w dniu 22 czerwca 2010 r., w szczególności jej art. 1, art. 2, art. 5, art. 8, art. 9, art. 20, art. 33 ust. 3 lit. f) oraz art. 33 ust. 4 lit. d), a także art. 5 ust. 4 załącznika IV do tejże umowy,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. ⁽²⁾ w sprawie roli władz lokalnych w krajach rozwijających się we współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając Europejską kartę współpracy rozwojowej na rzecz sprawowania władzy na szczeblu lokalnym, która została zatwierdzona przez Radę UE w dniu 10 listopada 2008 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady UE z dnia 22 lipca 2013 r. w sprawie samorządów lokalnych i rozwoju,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 maja 2013 r. zatytułowany „Wzmocnienie pozycji samorządów lokalnych w krajach partnerskich w celu poprawy zarządzania i zwiększenia skuteczności w dziedzinie rozwoju”,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 22 kwietnia 2009 r. zatytułowaną „Władze lokalne: podmioty rozwoju”,
- uwzględniając deklarację „Pacific Futures: Building our Local Communities” („Przyszłość państw Pacyfiku: budowanie naszych społeczności lokalnych”) przyjętą w Port Moresby w 2014 r.,
- uwzględniając deklarację z Port of Spain przyjętą przez stowarzyszenie Caribbean Forum of Local Government Authorities,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE w dniu 15 czerwca 2016 r. w Windhuku (Namibia).

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0336.

- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych ⁽³⁾ z dnia 25 września 2015 r., a w szczególności cel zrównoważonego rozwoju nr 16.7 „Zapewnienie elastycznego, włączającego, partycypacyjnego i reprezentatywnego podejmowania decyzji na wszystkich szczeblach”,
- uwzględniając wyniki 21. sesji konferencji stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu (COP 21),
- uwzględniając rezolucję ⁽⁴⁾ Rady Praw Człowieka Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 26 września 2013 r. w sprawie samorządu terytorialnego i praw człowieka,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka ONZ,
- uwzględniając decyzję nr 25 Zgromadzenia Unii Afrykańskiej ⁽⁵⁾ z dnia 30 stycznia 2007 r. o przekształceniu Ogólnoafrykańskiej Konferencji Ministerialnej w sprawie Decentralizacji i Rozwoju Lokalnego (AMCOD) w organ Unii Afrykańskiej,
- uwzględniając rezolucję przyjętą przez ministrów odpowiedzialnych za decentralizację i rozwój lokalny podczas II Szczytu Miast Afrykańskich w Windhuku,
- uwzględniając deklarację przyjętą przez ministrów odpowiedzialnych za decentralizację i rozwój lokalny podczas III Szczytu Miast Afrykańskich w Jaunde,
- uwzględniając deklarację z Jaunde z dnia 29 października 2005 r., wzywającą rządy państw afrykańskich „do podjęcia jednomyślnych i skoordynowanych działań na rzecz sprawowania władzy i realizowania strategii rozwoju ze szczególnym uwzględnieniem decentralizacji i rozwoju lokalnego”,
- uwzględniając wspólną strategię Afryka–Europa przyjętą przez szefów państw i rządów podczas drugiego szczytu UE–Afryka w 2007 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Gospodarczo-Społecznej Narodów Zjednoczonych ⁽⁶⁾ z dnia 29 stycznia 2007 r. zatytułowaną „Partycypacyjne sprawowanie rządów i zaangażowanie obywateli w rozwój polityki, świadczenie usług i kwestie budżetowe”,
- uwzględniając konkluzje Forum Zarządzania Internetem z 2015 r. oraz Światowego Szczytu Społeczeństwa Informacyjnego z 2015 r.,
- wytyczne w sprawie decentralizacji i wzmocnienia samorządów lokalnych”, zatwierdzony przez Program Narodów Zjednoczonych ds. Osiedli Ludzkich (UN-HABITAT) w dniu 20 kwietnia 2007 r.,
- uwzględniając Afrykańską kartę na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów przyjętą przez Unię Afrykańską w styczniu 2007 r., w szczególności jej preambułę oraz art. 3 i 34,
- uwzględniając dokument zatytułowany „Afrykańska karta na rzecz wartości i zasad decentralizacji, lokalnego sprawowania władzy i rozwoju lokalnego”, przyjęty w dniu 27 czerwca 2014 r.,
- uwzględniając protokół do Afrykańskiej karty praw człowieka i praw ludów dotyczący praw kobiet w Afryce, przyjęty w dniu 11 lipca 2003 r., w szczególności jego art. 9,
- uwzględniając ustanowienie w maju 2001 r., podczas XXXV Światowej Konferencji Międzynarodowej Unii Samorządów Lokalnych (IULA), która odbyła się w Rio de Janeiro, platformy władz lokalnych AKP,
- uwzględniając wspólną deklarację AKP–UE z dnia 20 czerwca 2014 r. w sprawie Agendy rozwoju po 2015 roku,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (ACP-EU/101967/16),

⁽³⁾ A/RES/70/1.

⁽⁴⁾ A/HRC/RES/24/2.

⁽⁵⁾ Decyzja Assembly/UA/Dec.158 (VIII) o przekształceniu Ogólnoafrykańskiej Konferencji Ministerialnej w sprawie Decentralizacji i Rozwoju Lokalnego w strukturę Unii Afrykańskiej – Dokument Assembly/UA/9 (VIII), addendum 5 1. Zob. <http://www.au.int/en/decisions/assembly-african-union-eighth-ordinary-session>.

⁽⁶⁾ E/C.16/2007/2.

- A. mając na uwadze, że sprawowanie władzy na szczeblu lokalnym to zespół instytucji, mechanizmów i procesów, za pośrednictwem których obywatele mogą wyrażać swoje zainteresowania i potrzeby, prowadzić mediacje w przypadku różnic oraz korzystać ze swoich praw i realizować swoje zobowiązania na szczeblu lokalnym;
- B. mając na uwadze, że decentralizacja może przybierać różne formy, takie jak: dekoncentracja, gdy władza administracyjna jest przekazywana z jednego organu centralnego do władz lokalnych; delegacja, gdy odpowiedzialność za szczegółowo określone funkcje zostaje przydzielona organowi oddelegowanemu; oraz dewolucja władzy publicznej, gdy tworzy się dwa lub więcej szczebli sprawowania władzy o uprawnieniach, funkcjach i środkach finansowych nadanych konstytucyjnie lub na podstawie obowiązującego prawa;
- C. mając na uwadze, że reformy sektora publicznego obejmujące decentralizację na osi poziomej i pionowej oparte są na rozwoju ukierunkowanym na potrzeby ludzi, który koncentruje się na nadawaniu obywatelom uprawnień do uczestniczenia w sprawowaniu władzy i na poprawie jakości ich życia;
- D. mając na uwadze, że partycypacyjne sprawowanie rządów na szczeblu lokalnym musi być zapewnione i tak skonstruowane, aby poprawić organizację państwa w celu poprawy jakości demokracji, zwiększenia sprawiedliwości społecznej, rozwoju gospodarczego, społecznego i obywatelskiego oraz lepszej ochrony podstawowych wolności i praw człowieka;
- E. mając na uwadze, że publiczne uczestniczenie w procesach podejmowania decyzji promuje ochronę interesów mniejszości i grup zmarginalizowanych, zapewniając prawidłowe, transparentne i rozliczalne rządy oraz zrównoważony rozwój;
- F. mając na uwadze, że w milenijnych celach rozwoju podkreślono kluczową rolę władz lokalnych w walce z ubóstwem oraz w świadczeniu usług dla społeczności, takich jak np. zapewnianie dostępu do wody i kanalizacji, podstawowa opieka zdrowotna czy edukacja;
- G. mając na uwadze, że decentralizacja powinna umożliwić wyrównanie dostępu do funkcji publicznych i odnowę klasy politycznej poprzez promowanie partycypacyjnego sprawowania rządów przez kobiety i młodsze pokolenia;
- H. mając na uwadze, że poprzez równomierny podział zasobów decentralizacja przyczynia się w znacznym stopniu do napływu kapitału do regionów słabo rozwiniętych i zmarginalizowanych oraz do umożliwiania obywatelom podejmowania decyzji w sprawach, które ich dotyczą;
- I. mając na uwadze, że reforma decentralizacyjna i przekazanie uprawnień powinny być oparte na zasadzie pomocniczości, by zapewnić lepsze sprawowanie władzy, w którym decyzje podejmowane są na najniższym możliwym szczeblu, oraz mając na uwadze, że zgodnie z zasadą pomocniczości jednostki centralne powinny interweniować na szczeblu lokalnym wyłącznie wtedy, gdy jest to konieczne i gdy są zdolne do podjęcia skuteczniejszych działań niż jednostki zdecentralizowane;
- J. mając na uwadze, że demokratyczne sprawowanie władzy dotyczy nie tylko rządów krajowych, ale także jednostek zdecentralizowanych i podmiotów niepaństwowych, które odgrywają kluczową rolę w tworzeniu więzi pomiędzy obywatelami a rządem oraz w zapewnianiu szerokiej i demokratycznej odpowiedzialności za krajową politykę publiczną; mając na uwadze, że jednostki zdecentralizowane stanowią mocne połączenie pomiędzy społecznościami a organami krajowymi, co zapewnia demokrację oddolną na podstawie zaangażowania społeczności lokalnej i jej demokratycznych przejawów;
- K. mając na uwadze, że jednostki zdecentralizowane posiadają pewną autonomię w stosunku do rządów centralnych na terytorium ich okręgu wyborczego, której zakres jest zależny od ustawodawstwa krajowego, a która pozwala im stanowić prawo w określonych dziedzinach i świadczyć usługi publiczne dla obywateli na szczeblu lokalnym;
- L. mając na uwadze, że dobre sprawowanie władzy na szczeblu lokalnym cechują jakość, skuteczność i wydajność administracji lokalnej i świadczenia usług publicznych; jakość lokalnej polityki publicznej i procedur podejmowania decyzji, ich otwartość, przejrzystość i rozliczalność; a także to, że władza i uprawnienia realizowane są na poziomie lokalnym;
- M. mając na uwadze, że rzeczywiste przekazanie władzy politycznej przez instytucje rządowe na szczeblu centralnym oraz decentralizacja finansowa przynosząca korzyści jednostkom zdecentralizowanym przyczyniają się do autonomii finansowej tych jednostek;

- N. mając na uwadze, że decentralizacja może nie sprawdzić się w sytuacjach osłabienia instytucji publicznych i braku ich uprawnień do działania, co może prowadzić do przeniesienia tych ograniczeń na szczebel lokalny;
- O. mając na uwadze, że dynamiczne i aktywne społeczeństwo obywatelskie, dysponujące wolnością słowa oraz wolnością zrzeszania się, jest niezbędnym warunkiem istnienia skutecznego, działającego w sposób przejrzysty i odpowiedzialny samorządu lokalnego oraz dobrego zdecentralizowanego sprawowania władzy;
- P. mając na uwadze, że przy braku efektywnego nadzoru i mechanizmów kontrolnych na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym decentralizacja może skutkować korupcją, marnotrawstwem funduszy publicznych i niekontrolowanym zadłużeniem, co z kolei może wpłynąć negatywnie na budżety krajowe i sprawowanie władzy;
- Q. mając na uwadze, że istnieje potrzeba trwałego zaangażowania i konsultacji pomiędzy instytucjami rządowymi na szczeblu centralnym a jednostkami zdecentralizowanymi, w szczególności w zakresie koncepcji, konstrukcji i wdrażania projektów i programów przez dany szczebel rządowy, który może wpływać, pośrednio lub bezpośrednio, na funkcjonowanie organów rządowych na innych szczeblach;
- R. mając na uwadze, że kobiety są zdecydowanie niewystarczająco reprezentowane w strukturach sprawowania rządów i sferze politycznej, a demokrację i dobre sprawowanie władzy można osiągnąć jedynie przez równość płci i większe wyrównanie reprezentacji, czemu musi sprzyjać decentralizacja;
- S. mając na uwadze, że partnerstwo z Pusanu stanowi coraz szersze forum dla nowych podmiotów rozwoju, takich jak podmioty lokalne i regionalne;
- T. mając na uwadze, że technologie informacyjno-komunikacyjne (ICT) stwarzają wiele nowych możliwości uczestnictwa w życiu politycznym, włączenia cyfrowego, przejrzystości i odpowiedzialności w dziedzinie zdecentralizowanego sprawowania władzy;
1. wzywa państwa AKP i państwa członkowskie UE do promowania decentralizacji jako sposobu na wspieranie rozwoju, tworzenie nowego bogactwa na szczeblu lokalnym i regionalnym, promowanie demokratycznego i rozliczalnego sprawowania władzy, propagowanie jedności narodowej poprzez uznawanie różnorodności, przyznawanie obywatelom prawa do samorządności, aby zwiększyć ich udział w sprawowaniu władzy przez państwo oraz w podejmowaniu decyzji, które ich dotyczą, uznawanie praw społeczności do zarządzania własnymi sprawami oraz do rozwoju, ochronę i promowanie interesów i praw mniejszości i społeczności zmarginalizowanych oraz zapewnienie równego podziału zasobów krajowych i lokalnych;
 2. jest przekonane, że decentralizacja i partycypacyjne sprawowanie rządów na poziomie lokalnym powinny być ukierunkowane na osiągnięcie jak największej sprawiedliwości społecznej w celu zapewnienia, że wszelkie nierówności społeczno-gospodarcze są skutecznie likwidowane w ramach procesów decyzyjnych;
 3. podkreśla, że nowe wytyczne zapisane w komunikacie Komisji i dotyczące władz lokalnych i uznania ich roli jako podmiotów państwowych stanowią istotny krok naprzód w programie działań Unii Europejskiej na rzecz rozwoju; podkreśla, że te nowe wytyczne powinny przekładać się na skuteczne wdrażanie współpracy europejskiej, w szczególności w ramach 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR);
 4. przypomina, że proces decentralizacji przyczynia się do poprawy partycypacyjnego sprawowania rządów poprzez wzmocnienie poczucia odpowiedzialności, dialogi obejmujące liczne zainteresowane strony i podmioty, a także poprzez koordynację programów i polityki na szczeblu niższym niż krajowy;
 5. wzywa państwa AKP i państwa członkowskie UE, we współpracy z regionalnymi organami integracyjnymi AKP, do promowania kompleksowego podejścia do decentralizacji oraz do umocnienia roli społeczności lokalnych, organizacji społeczności lokalnych oraz organizacji pozarządowych w celu wywierania wpływu na procesy reformy decentralizacyjnej i kontrolowania ich; wzywa państwa członkowskie UE i państwa AKP do ustanowienia mechanizmów regularnego dialogu z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w tym zakresie;
 6. wzywa państwa członkowskie UE i państwa AKP do wspierania zdecentralizowanej współpracy jako środka wdrażania ram rozwoju na okres po 2015 r.; w związku z tym wzywa Komisję do nadania decentralizacji statusu jednego z kluczowych sektorów finansowania w ramach instrumentów finansowania pomocy zewnętrznej; wzywa państwa członkowskie UE do nadania decentralizacji stosownej roli w krajowych programach rozwojowych oraz do koordynowania podejmowanych przez nie działań z działaniami Komisji, innych państw członkowskich UE i państw AKP oraz organizacji regionalnych;

7. podkreśla ważną rolę Unii Afrykańskiej, w szczególności AMCOD, w rozwoju polityki decentralizacyjnej;
8. uznaje, że struktury koordynacji działań władz lokalnych odgrywają istotną rolę jako źródła wsparcia technicznego i metodologicznego na rzecz rozwoju zdolności lokalnych przez ułatwianie wymiany wiedzy fachowej z myślą o wspieraniu procesu decentralizacji i świadczenia podstawowych usług; wyraża przekonanie, że stanowią one również odpowiednią platformę dialogu politycznego umożliwiającą wysłuchanie głosu władz lokalnych na wszystkich szczeblach sprawowania rządów;
9. wzywa państwa członkowskie UE i państwa AKP do podjęcia kroków w celu zwiększenia udziału kobiet, lokalnych kultur, ludów tubylczych oraz mniejszości, m.in. poprzez zwiększenie zdolności tych grup do udziału w rozwoju lokalnym i regionalnym oraz w planowaniu inwestycji, oraz zachęca do tworzenia lokalnych platform konsultacji w procesie kształtowania polityki;
10. podkreśla konieczność zapewnienia szerokiego zaangażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego, władz lokalnych i organów krajowych w celu zapewnienia prawidłowego, przejrzystego i odpowiedzialnego sprawowania władzy;
11. podkreśla, że skuteczny proces decentralizacji wymaga reform sektora publicznego, takich jak przekazanie władzy, funkcji i zasobów, a także pluralizmu podmiotów politycznych oraz aktywnego zaangażowania obywateli w partycypacyjne planowanie i decyzje budżetowe, zarówno w wymiarze bezpośrednim, jak i poprzez wybranych przedstawicieli;
12. wzywa właściwe organy do przyjęcia środków w celu promowania silniejszego wymiaru sprawiedliwości, który wraz z organami podatkowymi powinien dysponować mechanizmami do walki z korupcją (takimi jak wystarczające finansowanie, mechanizmy i organy do zwalczania nadużyć finansowych itd.);
13. podkreśla potrzebę stworzenia warunków do promowania udziału publicznego poprzez edukację obywatelską w celu budowania u wszystkich obywateli świadomości ich praw i obowiązków w dobrym sprawowaniu władzy; wzywa do zawierania porozumień o partnerstwie pomiędzy władzami lokalnymi w państwach członkowskich UE i państwach AKP w dziedzinach takich jak szkolenia i potencjał ludzki, zapewniając wsparcie techniczne i metodyczne na rzecz rozwoju zdolności lokalnych i ułatwiając wymianę know-how; podkreśla znaczenie uczenia się przez całe życie, edukacji obywatelskiej w ramach kształcenia formalnego, pozaformalnego i nieformalnego oraz dialogu międzykulturowego w dostarczaniu obywatelom narzędzi do uczestnictwa w sprawowaniu władzy na szczeblu lokalnym oraz w budowaniu aktywnego sektora społeczeństwa obywatelskiego;
14. przypomina, że wolny, sprawiedliwy i otwarty udział społeczeństwa w sprawowaniu władzy na szczeblu lokalnym z uwzględnieniem wszystkich obywateli, niezależnie od ich przynależności społecznej czy grupowej, wymaga zagwarantowania wolności słowa i wolności mediów;
15. wzywa do organizowania regularnych, przejrzystych, wolnych i uczciwych wyborów przeprowadzanych w celu zinstytucjonalizowania prawowitej władzy reprezentatywnych podmiotów lokalnych i ich demokratycznych przemian, oraz do zapewnienia lepszego wdrożenia demokracji oddolnej;
16. wzywa organy krajowe do zapewnienia równego podziału zasobów budżetu krajowego pomiędzy jednostki zdecentralizowane, regiony, miasta i gminy; podkreśla w tym względzie, że należy zapewnić większe wsparcie służące zwiększeniu zdolności do dobrego zarządzania majątkiem publicznym, a także umocnieniu uprawnień finansowych i budżetowych jednostek zdecentralizowanych, tak by mogły one świadczyć wysokiej jakości usługi publiczne, gwarantować równość szans i budować spójność społeczną; wzywa Komisję do wspierania mobilizacji innowacyjnych źródeł finansowania współpracy zdecentralizowanej, zwłaszcza instrumentów opartych na łączeniu pożyczek i dotacji dostosowanych do szczególnych potrzeb jednostek zdecentralizowanych;
17. podkreśla zasadnicze znaczenie zwrócenia większej uwagi na mobilizację zasobów budżetowych zarówno na szczeblu krajowym, jak i lokalnym w krajach rozwijających się; pochwała stopniowe ustanawianie centrów monitorowania finansów lokalnych; uważa, że Unia Europejska powinna hojnie wspierać takie centra;

18. podkreśla, że decentralizacja powinna być skutecznym sposobem zwalczania korupcji na wszystkich szczeblach, w tym korupcji mającej źródła w wielonarodowych korporacjach; wzywa państwa członkowskie UE i państwa AKP oraz organy regionalne, aby w pierwszej kolejności wskazały słabe punkty związane ze sprawowaniem władzy, z powodu których decentralizacja może skutkować korupcją, w tym uchylaniem się od opodatkowania i nielegalnymi przepływami środków finansowych, oraz aby podejmowały skuteczne działania w celu zapobiegania niekorzystnym konsekwencjom; w związku z powyższym domaga się odpowiedniego wsparcia na rzecz metod monitorowania, a także wzmocnienia rządów prawa w celu przeciwdziałania tym poważnym problemom;
19. podkreśla znaczenie promowania decentralizacji w odniesieniu do takich kwestii, jak: gospodarka odpadami i ubóstwo na obszarach miejskich, walka z wykluczeniem społecznym, niwelowanie nierówności, nadawanie uprawnień obywatelom, przeciwdziałanie różnicom w traktowaniu kobiet i mężczyzn, innowacyjne projekty infrastruktury, świadczenie usług, gospodarowanie gruntami, ograniczanie ryzyka klęsk żywiołowych i zużycia energii itp.;
20. z zadowoleniem przyjmuje mobilizację i zaangażowanie miast AKP i UE w ramach przygotowań do konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych Habitat III poświęconej mieszkalnictwu i zrównoważonemu rozwojowi obszarów miejskich;
21. podkreśla, że zmiana klimatu i degradacja środowiska zagrażają działaniom na rzecz ograniczania ubóstwa oraz stanowią główne wyzwanie dla władz lokalnych, ponieważ wpływają w pierwszej kolejności na społeczności lokalne; wzywa państwa członkowskie UE i państwa AKP oraz organy regionalne do zapewnienia, aby jednostki zdecentralizowane były w pełni zaangażowane we wdrażanie postanowień porozumienia klimatycznego z Paryża;
22. wzywa państwa AKP i państwa członkowskie UE do promowania stosowania zasady pomocniczości w relacjach między jednostkami krajowymi a zdecentralizowanymi oraz równego podziału jako skuteczniejszej metody działania na szczeblu lokalnym;
23. uznaje za niewłaściwe zastosowanie jednolitego modelu decentralizacyjnego dla wszystkich krajów oraz wzywa do poszanowania kultur, tradycji i wrodzonej ludzkiej pomysłowości;
24. podkreśla znaczenie promowania dobrego sprawowania władzy na szczeblu lokalnym poprzez promowanie zasady rozliczalności, przejrzystości, uczestnictwa i reagowania oraz poprzez zapewnienie rządów prawa i poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności;
25. podkreśla potrzebę uwzględnienia technologii informacyjno-komunikacyjnych w procesie sprawowania władzy na szczeblu lokalnym wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, oraz podejmowania inicjatyw na rzecz upowszechniania umiejętności cyfrowych oraz dostępu do technologii i internetu;
26. uznaje kluczową rolę władz lokalnych w walce z radykalizacją postaw i terroryzmem; wzywa państwa członkowskie UE i państwa AKP oraz organy regionalne do zapewnienia władzom lokalnym możliwości odegrania kluczowej roli w upowszechnianiu integracji między społecznościami oraz zapobieganiu radykalizacji i innym formom marginalizacji; wzywa do ustanowienia mechanizmu wymiany know-how w tej dziedzinie między państwami członkowskimi UE a państwami AKP;
27. podkreśla kluczową rolę sprawowania władzy na szczeblu lokalnym w kontekście pojednania pokonfliktowego, ponieważ władze lokalne są głównym czynnikiem umożliwiającym przywrócenie obecności państwa na szczeblu lokalnym i skuteczniejsze reagowanie na lokalne warunki, a także zapobiegają konfliktom poprzez rozwiązywanie napięć między grupami, zwiększenie reprezentacji i uczestnictwa, a także poprawę świadczenia usług;
28. podkreśla znaczenie angażowania kobiet, młodych ludzi i osób niepełnosprawnych oraz osób wymagających szczególnego traktowania, jak i wszystkich osób niezależnie od ich kultury i środowisk społeczno-gospodarczych w proces podejmowania decyzji politycznych i administracyjnych oraz umożliwiania im pełnego udziału i pełnej reprezentacji na wszystkich szczeblach sprawowania rządów, zwłaszcza na szczeblu lokalnym; wzywa do wprowadzenia równouprawnienia na zasadzie parytetu;
29. domaga się, aby decentralizacja stwarzała możliwość rozwiązywania problemów związanych z różnicami w traktowaniu kobiet i mężczyzn oraz zwiększenia reprezentacji i widoczności kobiet w podejmowaniu decyzji w takich dziedzinach jak polityka i gospodarka;
30. wyraża przekonanie, że decentralizacja musi umożliwiać i ułatwiać uczestnictwo w sprawowaniu władzy na szczeblu lokalnym przez młodych ludzi, którzy muszą być reprezentowani w procesie podejmowania decyzji;

31. wzywa właściwe organy do eliminowania wszelkich przypadków powielania działań w organach administracji państwowej oraz do unikania nakładania się kompetencji organów samorządu lokalnego i regionalnego;
32. zwraca uwagę na konieczność usprawnienia administracji elektronicznej i kanałów powstających w związku z wprowadzaniem nowych technologii w celu stworzenia bardziej przejrzystej administracji poprzez zapobieganie wszelkim formom nadużyć, ułatwienie dostępu obywatelom i zagwarantowanie rozliczalności;
33. wzywa do ściślejszej współpracy pomiędzy państwami AKP a państwami członkowskimi UE oraz regionalnymi organizacjami AKP, takimi jak Unia Afrykańska, Wspólnota Karaibska oraz Forum Wysp Pacyfiku, w zakresie ustanowienia i umocnienia mechanizmów kontrolujących zasoby przekazywane jednostkom zdecentralizowanym, aby walczyć z korupcją i marnotrawstwem; podkreśla, iż współpraca międzynarodowa mająca na celu rozwiązanie problemu nielegalnych przepływów finansowych powinna zostać wzmocniona, aby zapewnić równe warunki działania w obszarze opodatkowania przedsiębiorstw lokalnych i międzynarodowych;
34. podkreśla, jak ważne jest nawiązanie wśród władz lokalnych rzeczywistego dialogu politycznego w ramach współpracy AKP–UE, co pozwoli na ocenę czynionych postępów oraz wskazanie trudności i perspektyw zwiększenia skuteczności pomocy na szczeblu lokalnym;
35. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP–UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, regionalnym organizacjom państw AKP oraz Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie kontynentalnej strefy wolnego handlu w Afryce – możliwości wspierania handlu wewnątrzafrykańskiego i jego potencjalne korzyści dla państw AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- obradujące w Windhuku (Namibia) od 13 do 15 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (umowę z Kotonu) ⁽²⁾, w szczególności jej art. 21, a także zmiany wprowadzone do umowy z Kotonu w latach 2005 i 2010 ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym: problemy i perspektywy ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie przeglądu negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁵⁾, rezolucję z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym oraz ich wpływu na państwa AKP ⁽⁶⁾ oraz rezolucję z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym – dalszych kroków ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 19 marca 2014 r. w sprawie integracji regionalnej oraz unowocześnienia systemów kontroli celnej na rzecz trwałego rozwoju w państwach AKP we współpracy z UE ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE w dniu 15 czerwca 2016 r. w Windhuku (Namibia).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2000, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 120 z 30.4.2004, s. 16.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 330 z 30.12.2006, s. 36.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 221 z 14.9.2009, s. 24.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 328 z 12.11.2013, s. 30.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 345 z 2.10.2014, s. 28.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 stycznia 2012 r. pt. „Handel, wzrost gospodarczy i rozwój – Dostosowanie polityki handlowej i inwestycyjnej do sytuacji krajów najbardziej potrzebujących” (COM(2012) 22 final),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 lutego 2015 r. pt. „Globalne partnerstwo na rzecz eliminacji ubóstwa i zrównoważonego rozwoju po roku 2015” (COM(2015) 44 final),
- uwzględniając dokument końcowy Agendy rozwoju po 2015 roku pt. „Przekształcamy nasz świat: program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030”, przyjęty we wrześniu 2015 r. przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając trzecią Międzynarodową Konferencję ONZ w sprawie Finansowania Rozwoju, która odbyła się w dniach 13–16 lipca 2015 r. w Addis Abebie,
- uwzględniając plan działania na rzecz wzmocnienia handlu wewnątrzafrykańskiego przygotowany w 2012 r. przez oenzytowską Komisję Gospodarczą ds. Afryki,
- uwzględniając Kartę Organizacji Jedności Afrykańskiej przyjętą w Addis Abebie w dniu 25 maja 1963 r.,
- uwzględniając akt założycielski Unii Afrykańskiej przyjęty w Lomé (Togo) w dniu 11 lipca 2000 r.,
- uwzględniając decyzję trójstronnego szczytu z dnia 22 października 2008 r. w Kampali o utworzeniu strefy wolnego handlu między Wspólnym Rynkiem Afryki Wschodniej i Południowej (COMESA), Południowoafrykańską Wspólnotą Rozwoju (SADC) i Wspólnotą Wschodnioafrykańską (EAC),
- uwzględniając Traktat z Abudży z dnia 3 czerwca 1991 r. ustanawiający Afrykańską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 6 i 88,
- uwzględniając decyzję z 18. sesji Zgromadzenia Unii Afrykańskiej, która odbyła się w Addis Abebie w dniach 23–30 stycznia 2012 r.,
- uwzględniając plany działania na rzecz rozwoju gospodarczego Afryki, przyjęte w 1980 r. i w 2012 r. w Lagos,
- uwzględniając Agendę 2063 ogłoszoną podczas obchodów 50-lecia Unii Afrykańskiej w Addis Abebie w maju 2013 r. i przyjętą na 24. sesji zwyczajnej Zgromadzenia Unii Afrykańskiej w Addis Abebie w dniu 31 stycznia 2015 r.,
- uwzględniając 22. szczyt szefów państw Unii Afrykańskiej w dniach 30–31 stycznia 2014 r.,
- uwzględniając decyzje trzeciego szczytu trójstronnego zorganizowanego w dniach 6–10 czerwca 2015 r. w Szarm el-Szejk,
- uwzględniając sprawozdanie Konferencji Narodów Zjednoczonych do spraw Handlu i Rozwoju z 2013 r. pt. „Handel wewnątrzafrykański: jak wykorzystać dynamikę sektora prywatnego”,
- uwzględniając opracowane w 2015 r. sprawozdanie Światowego Forum Ekonomicznego na temat konkurencyjności w Afryce,

- A. mając na uwadze, że utworzenie kontynentalnej strefy wolnego handlu w Afryce jest wyrazem woli politycznej szefów państw członkowskich Unii Afrykańskiej zgromadzonych w 2012 r. w Addis Abebie;
- B. mając na uwadze, że kontynentalna strefa wolnego handlu została uznana w Agendzie 2063 Unii Afrykańskiej za ważny kamień milowy na drodze do ostatecznego celu, jakim jest stworzenie Wspólnego Rynku Afrykańskiego i urzeczywistnienie Afrykańskiej Wspólnoty Gospodarczej przewidzianych w Traktacie z Abudży i akcie założycielskim Unii Afrykańskiej;
- C. mając na uwadze, że udział Afryki w handlu światowym jest bardzo niewielki, ponieważ wynosi około 3 %, a Afryka pozostaje kontynentem, na którym handel wewnątrzkontynentalny utrzymuje się na najniższym poziomie i stanowi jedynie około 12 % handlu afrykańskiego, podczas gdy w Azji udział ten wynosi 55 %, a w Europie ponad 70 %;
- D. mając na uwadze, że w czerwcu 2015 r. Unia Afrykańska oficjalnie rozpoczęła negocjacje w sprawie ustanowienia kontynentalnej strefy wolnego handlu do 2017 r., po którym powinno nastąpić utworzenie Afrykańskiej Unii Celnej do 2019 r.;
- E. mając na uwadze, że kontynentalna strefa wolnego handlu będzie sprzyjać zacieśnieniu wewnątrzafrykańskich stosunków gospodarczych, handlowych i kulturalnych oraz zwiększy potencjał dostaw i konkurencyjność między krajami Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz między tymi państwami a Unią Europejską;
- F. mając na uwadze, że zwiększenie wewnątrzafrykańskiej wymiany handlowej przyniesie korzyści wszystkim mieszkańcom Afryki i przyczyni się do jej integracji z systemami handlu światowego;
- G. mając na uwadze, że regionalizm ukierunkowany na rozwój może przynieść korzyści uboczne w zakresie wspierania pokoju, bezpieczeństwa i stabilności politycznej na kontynencie;
- H. mając na uwadze, że ustanowienie kontynentalnej strefy wolnego handlu wymaga harmonizacji wielu różnych zobowiązań handlowych podejmowanych przez większość państw afrykańskich na szczeblu wielostronnym, regionalnym i dwustronnym;
- I. mając na uwadze, że niedostosowanie strukturalne między podażą a popytem towarów i usług na rynku wewnętrznym zbyt często prowadzi do korzystania z kosztownego importu;
- J. mając na uwadze, że handel transgraniczny odbywa się między państwami często zamieszkiwanymi przez te same ludy, ale te istotne przepływy nie są wliczane do wymiany handlowej między państwami afrykańskimi;
- K. mając na uwadze, że ta szara strefa gospodarki nie jest opodatkowana przez państwo i hamuje starania podejmowane w celu wspierania i rozwoju sektora prywatnego;
- L. mając na uwadze, że oszustwa, przemyt, uchylanie się od opodatkowania i stosowanie zwolnień z podatku pozbawiają państwa środków finansowych, w sytuacji gdy państwa te być może już odczuwają skutki spadku należności celnych w wyniku liberalizacji handlu; mając na uwadze, że kolosalna ilość nielegalnego kapitału finansowego wpływającego z kontynentu afrykańskiego jest przeszkodą na drodze do jego wzrostu i rozwoju;
- M. mając na uwadze wartość dodaną wielkich projektów integracyjnych o efekcie mnożnikowym, takich jak program walki z wysychaniem jeziora Czad, program eksploatacji metanu z jeziora Kiwu czy plan wykorzystania potencjału hydroelektrycznego zlewni rzeki Kongo oraz zapory Inga w Demokratycznej Republice Kongo;
1. odnotowuje, że kontynentalna strefa wolnego handlu będzie liczyć 54 państwa afrykańskie, których PKB stanowi łącznie 1,2 bln USD, i że do 2050 r. będzie tworzyć rynek liczący ponad miliard ludzi oraz że zwiększy wewnątrzafrykańską wymianę handlową o 35 mld USD rocznie;

2. ubolewa, że obecnie tylko 12 % przepływów handlowych w Afryce ma charakter wewnętrzny, i nalega na konieczność wsparcia handlu wewnątrzkontynentalnego przez zniesienie barier taryfowych i pozataryfowych oraz rozwiązanie problemu obecnej fragmentacji rynku afrykańskiego; przypomina, że intensyfikacja przepływów handlowych powinna przyczynić się w perspektywie krótko- i średnioterminowej do wzrostu PKB Afryki, szacowanego na 4,5 –5 %;
3. podkreśla konieczność wspierania procesów integracji regionalnej w Afryce w celu budowania odporności gospodarczej i ochrony gospodarek kontynentu przed wstrząsami z zewnątrz; uważa, że ten wzrost gospodarczy uzyskany dzięki regionalnej wymianie handlowej i wynikający w szczególności ze współpracy i transferu technologii południe-południe powinien służyć lepszemu ponownemu przydzielaniu zasobów i zmniejszeniu nierówności w rozwoju na kontynencie afrykańskim; apeluje, by w tym celu zaangażować obywateli i inne zainteresowane strony w szczerze i otwarte dyskusje pozwalające wypracować konsensus w sprawie strategii dotyczącej promocji krajowych interesów w zakresie polityki publicznej;
4. zaznacza, że związek między liberalizacją handlu a ograniczeniem ubóstwa w żadnej mierze nie jest automatyczny i że kontynentalna strefa wolnego handlu może trwale przyczynić się do poprawy jakości życia Afrykańczyków tylko wtedy, gdy towarzyszyć jej będzie ambitna polityka rozwojowa, a w przeciwnym razie utrzymają się głębokie nierówności w obrębie kontynentu;
5. jest zdania, że kontynentalna strefa wolnego handlu powinna być wdrażana stopniowo w drodze połączenia poszczególnych już istniejących stref wolnego handlu i wspólnot gospodarczych czyli przez zawarcie umowy trójstronnej między Południowoafrykańską Wspólnotą Rozwoju, Wspólnym Rynkiem Afryki Wschodniej i Południowej oraz Wspólnotą Wschodnioafrykańską;
6. uznaje, że jako dopełnienie procesu wewnątrzafrykańskiej regionalnej integracji gospodarczej konieczne jest również stworzenie korzystnych warunków międzynarodowych, w tym przez zapewnienie Afryce większej reprezentacji i uczestnictwa w procesie decyzyjnym w międzynarodowych instytucjach finansowych, handlowych i związanych z rozwojem; wzywa UE do wspierania krajów afrykańskich w tych staraniach, tak aby umożliwić im równy udział w globalnej reformie istniejących przepisów międzynarodowych;
7. apeluje o wzmocnienie potencjału rozwoju gospodarki i innowacji regionalnych wspólnot gospodarczych, których integracja i doświadczenia będą niewątpliwie źródłem inspiracji w urzeczywistnianiu kontynentalnej strefy wolnego handlu;
8. zaznacza, że oczekuje się, że regionalne wspólnoty gospodarcze w Afryce będą prowadziły wymianę handlową z resztą świata w ramach różnych systemów handlu, takich jak bezcłowy, bezkontyngentowy (DFQF) dostęp dla krajów najsłabiej rozwiniętych i ogólny system preferencji taryfowych lub umowy o wzajemnym wolnym handlu dla krajów nienależących do grupy najsłabiej rozwiniętych; podkreśla potrzebę konsolidacji istniejących w krajach afrykańskich systemów dostępu do rynku w jeden, który będzie spójny z kontynentalną strefą wolnego handlu, w celu wsparcia integracji regionalnej i dywersyfikacji handlu; w tym kontekście uznaje za niezbędne zapewnienie, by umowy o partnerstwie gospodarczym sprzyjały urzeczywistnianiu kontynentalnej strefy wolnego handlu;
9. podkreśla znaczenie kontroli demokratycznej sprawowanej przez parlamenty narodowe i społeczeństwo obywatelskie, zarówno w monitorowaniu stosowania umów o partnerstwie gospodarczym, jak i w procesie powstawania w Afryce kontynentalnej strefy wolnego handlu; apeluje zatem, aby systematycznie włączać je w bieżące prace w ramach podejścia ukierunkowanego na uczestnictwo i w trosce o jak największą przejrzystość;
10. przypomina, że ułatwiony dostęp do rynku bez zdolności do wytwarzania towarów i świadczenia usług nie przyniesie rozwoju gospodarczego; dlatego wnosi o to, aby w pierwszej kolejności kontynentalna strefa wolnego handlu posłużyła do skorygowania strukturalnego deficytu afrykańskiej podaży towarów i usług w stosunku do popytu, w celu wywarcia skutecznego wpływu na wymianę handlową; ponadto wzywa UE do wspierania istniejących regionalnych inicjatyw integracyjnych, w tym kontynentalnej strefy wolnego handlu, z wykorzystaniem narzędzia pomocy na rzecz wymiany handlowej, co powinno przyczynić się do ułatwienia tworzenia lub rozwoju krajowych mocy wytwórczych, zmniejszenia nierówności dochodów w Afryce i wsparcia dywersyfikacji gospodarczej oraz transferu technologii;
11. wzywa rządy państw afrykańskich do dalszego zwiększania wewnątrzafrykańskiej wymiany handlowej przez stworzenie odpowiednich ram prawnych w zakresie handlu; podkreśla znaczenie harmonizacji krajowych systemów przepisów ustawowych, inwestycji w infrastrukturę związaną z handlem i efektywnego ułatwiania wymiany handlowej;
12. apeluje, aby kontynentalna strefa wolnego handlu przyczyniła się do odbudowy, wzmocnienia i rozwoju struktury gospodarki afrykańskiej w celu zwiększenia integracji rynku, produkcji przemysłowej i konkurencyjności, poprawy wymiany handlowej, inwestycji w infrastrukturę i pobudzenia konsumpcji poprzez wspieranie siły nabywczej;
13. podkreśla znaczenie innowacji dla pobudzenia produkcji, w szczególności w sektorze produkcji podstawowej i sieci dystrybucji;

14. uważa, że kontynentalna strefa wolnego handlu powinna stanowić siłę napędową we wdrażaniu wielkich projektów transgranicznych – na przykład infrastruktury transportowej czy komunikacyjnej lub elektryfikacji kontynentu – aby zapewnić w ten sposób lepsze połączenia transgraniczne między państwami ościennymi i głównymi miastami oraz stworzyć nowe możliwości rozwojowe;
15. ma nadzieję, że kontynentalna strefa wolnego handlu umożliwi Afryce zrównoważoną eksploatację jej zasobów naturalnych i zarządzanie nimi, co w połączeniu z korzystną sytuacją demograficzną przyczyni się do wzrostu gospodarczego i zmniejszenia różnic rozwojowych między państwami afrykańskimi poprzez redystrybucję bogactwa; w tym celu wzywa państwa afrykańskie do zwiększenia przejrzystości i odpowiedzialności w zakresie umów dotyczących eksploatacji zasobów, sprawozdawczości finansowej i audytu spółek; wzywa również UE do zwiększenia wsparcia w celu pomagania krajom bogatym w zasoby we wdrażaniu zasad przewidzianych w inicjatywie przejrzystości w branżach wydobywczych (EITI), dotyczących większej przejrzystości i odpowiedzialności w sektorze naftowym, gazowym i górnictwem;
16. przypomina, że w krajach rozwijających się, w tym w Afryce, sektor prywatny zapewnia 90 % miejsc pracy; uważa, że kontynentalna strefa wolnego handlu może zaowocować nowymi możliwościami dla afrykańskich przedsiębiorstw, tworząc niezbędne warunki i środowisko dla przedsiębiorczości, inwestycji i tworzenia miejsc pracy; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi, w szczególności przez utworzenie priorytetowych ośrodków wzrostu, na małe i średnie przedsiębiorstwa i zakłady przemysłowe, które tworzą tkankę strukturalną o zasadniczym znaczeniu dla dynamicznej i zróżnicowanej gospodarki lokalnej;
17. oczekuje wdrożenia konkretnej polityki wsparcia dla lokalnych małych i średnich przedsiębiorstw i zakładów przemysłowych oraz projektów i przedsiębiorstw zarządzanych przez młodzież; wsparcie może polegać na ulgach podatkowych i pomocy ze strony ekspertów w dziedzinie rachunkowości i podatków oraz zatwierdzonych firm doradczych w zakresie zarządzania, aby w ten sposób pobudzać ich potencjał tworzenia majątku i miejsc pracy;
18. przyznaje, że zachęty podatkowe zwykle przyznawane przez kraje afrykańskie w celu przyciągnięcia bezpośrednich inwestycji zagranicznych w przemyśle wydobywczym pozbawiają je krytycznych zasobów finansowych; w związku z tym uważa, że polityka podatkowa związana z przemysłem wydobywczym musi zostać zmieniona w celu ochrony interesów społeczno-gospodarczych krajów przyjmujących; apeluje do UE o zapewnienie sprawiedliwego podziału praw do nakładania podatku przy jednoczesnym prowadzeniu negocjacji z krajami rozwijającymi się w sprawie konwencji podatkowych i umów inwestycyjnych; w tym celu wzywa UE, aby negocjowała konwencje podatkowe z krajami rozwijającymi się, kierując się wzorcem konwencji komitetu ds. podatkowych ONZ, w której to konwencji przychylnono się do opodatkowania u źródła; ponadto przypomina o odpowiedzialności UE za zwalczanie zasad podatkowych ułatwiających uchylanie się od opodatkowania korporacjom ponadnarodowym i osobom prywatnym oraz w zakresie pomagania krajom trzecim w przesyłaniu do krajów pochodzenia nielegalnych środków finansowych i w ściganiu sprawców;
19. uważa, że kontynentalna strefa wolnego handlu powinna nie tylko wspierać wewnątrzafrykańską wymianę towarów i usług, lecz również sprzyjać swobodnemu przepływowi kapitału i osób;
20. wzywa do realizowania szybkich i konkretnych działań mających na celu wyrównanie spadku dochodów budżetowych wynikających ze zniesienia barier celnych oraz ochronę lokalnych rynków produkcji;
21. podkreśla, że dostęp do finansowania w Afryce wciąż jest zbyt ograniczony i że konieczne będzie zaradzenie temu poprzez znalezienie nowych innowacyjnych rozwiązań w ramach kontynentalnej strefy wolnego handlu;
22. jest przekonane, że sektor rolnictwa może być potężnym czynnikiem wsparcia w tworzeniu kontynentalnej strefy wolnego handlu w Afryce, jeżeli liberalizacji będą towarzyszyć zasady rynkowe mające na celu ochronę drobnych producentów; apeluje zatem do państw afrykańskich o wypełnienie zobowiązania przyjętego w Maputo w 2003 r. dotyczącego przeznaczenia na rolnictwo co najmniej 10 % środków z budżetów krajowych;
23. przypomina, że rolnictwo stanowi 37 % PKB Afryki, przy czym drobni producenci rolni odpowiadają za ponad 90 % produkcji rolniczej na tym kontynencie; apeluje, by – w sytuacji gdy rolnicy prowadzący gospodarstwa rodzinne i drobni producenci rolni wykazali zdolność do zapewniania zróżnicowanych produktów i trwałego zwiększenia produkcji żywności przy zastosowaniu rolnych praktyk ekologicznych – podnieść finansowanie dla drobnych producentów rolnych w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego na kontynencie i stworzenia zapasów z korzyścią dla lokalnych społeczności;
24. wzywa Unię Europejską oraz państwa afrykańskie do współpracy w celu wypracowania strategii wzrostu konkurencyjności rolnictwa państw afrykańskich, eliminującej problemy dotyczące rozwoju obszarów wiejskich, ograniczenia związane ze środkami sanitarnymi i fitosanitarnymi oraz z dostępem do mikrofinansowania, aby wzmocnić wewnątrzkontynentalny handel produktami rolnymi, ochronę źródeł utrzymania posiadaczy niewielkich gospodarstw rolnych i zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe;

25. apeluje o zwrócenie większej uwagi na kształcenie mężczyzn i kobiet oraz na inicjatywy przewidujące przeznaczenie wystarczających zasobów na wspieranie kreatywności i innowacji, które są niezbędne dla wspierania konkurencyjności i dywersyfikacji eksportu;
26. apeluje, aby przy tworzeniu proponowanej kontynentalnej strefy wolnego handlu korzystać z czterdziestoletnich doświadczeń w stosunkach AKP–UE, oprzeć się na mocnych stronach umowy z Kotonu i czerpać z trwających negocjacji dotyczących nowej umowy na okres po 2020 r.;
27. zachęca afrykańskie państwa AKP do centralnego skoordynowania działań, tak aby wypowiadać się jednym głosem podczas negocjacji z partnerami handlowymi, w tym z Unią Europejską;
28. apeluje do Unii Europejskiej i Afryki o utworzenie partnerstwa opartego na wspólnej polityce zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz wspólnego rozwoju, skoncentrowanego na tych samych wyzwaniach i interesach; podkreśla znaczenie wymiany dobrych praktyk między dwoma kontynentami, w szczególności dotyczących poprawy infrastruktury krajowej i zdolności instytucjonalnych, w celu efektywnego wspierania kontynentalnej strefy wolnego handlu;
29. przyznaje, że wdrożenie kontynentalnej strefy wolnego handlu będzie długotrwałe i będzie wymagało znacznego zaangażowania politycznego wszystkich zainteresowanych stron; wzywa do utworzenia solidnego systemu monitorowania w celu oceny postępów w realizacji zobowiązań związanych z kontynentalną strefą wolnego handlu;
30. uznaje, że kontynentalna strefa wolnego handlu nie przyniesie korzyści bez wyraźnej zmiany strukturalnej w afrykańskich strukturach produkcji i eksportu polegającej na niezbędnym przejściu od towarów podstawowych do wytwarzania;
31. uważa, że kontynentalna strefa wolnego handlu powinna mieć rzeczywistą zdolność do działania, w szczególności poprzez ukierunkowanie pomocy, dotacji i innych zasobów wspólnotowych na wyeliminowanie ubóstwa w Afryce i wyrównanie różnic w poziomie rozwoju poszczególnych państw; wzywa strony do opracowania mechanizmu mającego zrównoważyć podział zysków między państwami afrykańskimi, tak aby państwa o słabszej gospodarce zostały włączone do kontynentalnej strefy wolnego handlu i sprawiedliwie z niej korzystały;
32. wzywa do ustanowienia ram dla ekspertów technicznych na całym kontynencie w celu wymiany poglądów, doświadczeń i najlepszych praktyk w zakresie promowania kontynentalnej strefy wolnego handlu;
33. uznaje, że kontynentalna strefa wolnego handlu nie jest w stanie rozwiązać sama wszystkich problemów, z którymi boryka się Afryka, lecz powinna zapewnić jej rzeczywiste perspektywy zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu poprzez otwarcie kontynentu na inne wspólnoty gospodarcze, takie jak Unia Europejska oraz strefy Pacyfiku i Karaibów;
34. przypomina, że Afryka musi wziąć odpowiedzialność za własny rozwój i bronić swojego modelu tego rozwoju, korzystając ze wszystkich koniecznych środków do działania na rzecz takiego modelu wzrostu, który przyniesie korzyści wszystkim Afrykanom;
35. zaleca swoim współprzewodniczącym przekazanie niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP–UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Radzie Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, parlamentom regionalnym i narodowym, organizacjom regionalnym mającym związki z państwami AKP oraz Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie migracji między państwami AKP a państwami członkowskimi UE: przyczyny, skutki i strategii wspólnego zarządzania

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

— obradujące w Windhuku (Namibia) od 13 do 15 czerwca 2016 r.,

— uwzględniając art. 18 ust. 1 swojego Regulaminu,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE w dniu 15 czerwca 2016 r. w Windhuku (Namibia).

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje, w szczególności rezolucję z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie migracji, praw człowieka i uchodźców ze względów humanitarnych,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu 23 czerwca 2000 r. (umowę z Kotonu)⁽²⁾, w szczególności jej art. 13, a także zmiany wprowadzone do umowy z Kotonu w latach 2005 i 2010⁽³⁾,
- uwzględniając utworzenie Obserwatorium Migracji AKP,
- uwzględniając sprawozdanie na temat prowadzonego w latach 2011–2012 dialogu w sprawie migracji i rozwoju, zatwierdzone przez Radę Ministrów AKP–UE na 37. sesji, która odbyła się w Port Vila w Vanuatu w dniu 14 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając proces chartumski (inicjatywę w sprawie szlaku migracyjnego Róg Afryki–UE) oraz proces rabacki (dialog europejsko-afrykański w sprawie migracji i rozwoju),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju: sprawozdanie UE za 2015 r. z dnia 26 października 2015 r.,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 8 marca 2016 r. w sprawie sytuacji uchodźczyń i kobiet ubiegających się o azyl w UE⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie sytuacji w regionie Morza Śródziemnego oraz potrzeby opracowania całościowego podejścia UE do migracji⁽⁵⁾, z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie ostatnich tragicznych wydarzeń na Morzu Śródziemnym oraz polityki UE w zakresie migracji i azylu⁽⁶⁾ oraz z dnia 10 września 2015 r. w sprawie migracji i uchodźców w Europie⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucję ustawodawczą Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lipca 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wdrożenia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych⁽⁸⁾,
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2015/1601 z dnia 22 września 2015 r. oraz decyzję Rady (UE) 2015/1523 z dnia 14 września 2015 r. ustanawiające środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiej, Rady Europejskiej i Rady z dnia 29 września 2015 r., pt. „Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: natychmiastowe środki operacyjne, budżetowe i prawne w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji” (COM(2015) 490),
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r.,
- uwzględniając wspólną strategię UE–Afryka,
- uwzględniając wspólną deklarację i plan działania przyjęte na szczycie UE–Afryka w sprawie migracji w dniach 11–12 listopada 2015 r.,
- uwzględniając regionalny plan działania na rzecz Sahelu na lata 2015–2020 przyjęty przez Radę w dniu 20 kwietnia 2015 r.,

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8-TA-PROV(2016)0073.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0105.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0176.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0317.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 75 z 26.2.2016, s. 301.

- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 25 września 2015 r. pt. „Przekształcamy nasz świat: program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030” (A/RES/70/1),
 - uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności,
 - uwzględniając konwencję genewską z 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców oraz jej protokół dodatkowy z 1967 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych,
 - uwzględniając Międzynarodową konwencję o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin,
 - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów (kartę bandzulską) przyjętą przez Zgromadzenie Organizacji Jedności Afrykańskiej w dniu 27 czerwca 1981 r.,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2240 (2015) z dnia 9 października 2015 r. dotyczącą zwalczania rozpowszechnionych ostatnio praktyk związanych z przemytem ludzi i handlem ludźmi na otwartych wodach Morza Śródziemnego i związanych z tym zagrożeń dla życia ludzkiego,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka przyjętą w dniu 10 grudnia 1948 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ,
 - uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka,
 - uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
 - uwzględniając rezultaty 21. sesji Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu (COP21),
 - uwzględniając oenzetowską pekińską platformę działania i deklarację pekińską,
 - uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencję stambulską),
 - uwzględniając sprawozdanie Komitetu ds. Społecznych i Środowiska (ACP-EU/101.911v01-00),
- A. mając na uwadze, że głównymi czynnikami napędzającymi migrację i przymusowe wysiedlenia są: wojny, straszliwa przemoc (której dopuszczają się m.in. ugrupowania terrorystyczne, takie jak Boko Haram i ISIS), coraz szerzej zakrojone działania organizacji terrorystycznych i coraz większe zagrożenia ze strony tych organizacji, niestabilność polityczna, społeczna i ekonomiczna, pogorszenie koniunktury gospodarczej, ubóstwo, słabe rządy, naruszanie praw człowieka, ekstremizm religijny i nienawiść religijna, bezrobocie, korupcja, ingerencja polityczna i represje polityczne, kryzysy humanitarne, zmiana klimatu, klęski żywiołowe, degradacja środowiska, brak możliwości dla młodych ludzi, jak również pogłębiające się nierówności w warunkach życia i warunkach gospodarczych;
- B. mając na uwadze, że mieszane przepływy migracyjne południe-południe są znacznie większe niż przepływy na północ i trwają od lat, zwłaszcza w obrębie Afryki;
- C. mając na uwadze prognozy UNHCR, według których w 2015 r. w Afryce wysiedleniami zostało dotkniętych 15 mln osób, jak też mając na uwadze, że mimo tak licznej grupy wysiedleńców, w Afryce w dużym stopniu przestrzega się prawa do ubiegania się o ochronę międzynarodową i korzystania z niej;
- D. mając na uwadze, że zmiana klimatu doprowadzi miliony ludzi do ucieczki z ich krajów, a państwa UE i AKP muszą zobowiązać się do zapobiegania negatywnym skutkom zmiany klimatu oraz do zajęcia się jej konsekwencjami;
- E. mając na uwadze, że niestabilność w regionie i długotrwałe konflikty doprowadziły do bezprecedensowego kryzysu humanitarnego, wskutek którego w 2014 r. przymusowo wysiedlonych zostało 59,5 mln ludzi, przy czym dla porównania liczba ta w 2013 r. wyniosła 51,2 mln, a sytuacja wskazuje na to, że w 2015 r. liczba ta po raz pierwszy przekroczy 60 mln;

- F. mając na uwadze, że kobiety i dzieci stanowią ponad 55 % wszystkich uchodźców uciekających do Europy i wiele z nich zagrożonych jest handlem ludźmi, przemocą i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych; mając na uwadze, że połowę uchodźców na świecie stanowią dzieci; mając na uwadze, że w 2014 r. do UE przybyło 25 000 małoletnich uchodźców bez opieki, a w 2016 r. zgłoszono w UE zaginięcie 10 000 dzieci-uchodźców;
- G. mając na uwadze, że migranci i uchodźcy mają odmienny status na mocy prawa międzynarodowego, jako że migranci, szczególnie migranci ekonomiczni, decydują o przemieszczeniu się w celu poprawy swoich warunków bytowych, podczas gdy uchodźcy są zmuszeni do ucieczki w celu ratowania życia lub zachowania wolności;
- H. mając na uwadze, że spójność i koordynacja polityk UE w zakresie działań zewnętrznych, bezpieczeństwa, obrony, handlu, wywozu broni, podatków, rolnictwa, pomocy humanitarnej, migracji, azylu i rozwoju mają kluczowe znaczenie, lecz w znacznym stopniu nie zostały osiągnięte;
- I. mając na uwadze, że istnieje wyraźna potrzeba przyjęcia wspólnego podejścia do bezprecedensowego nasilenia zjawiska migracji i przymusowych wysiedleń, przy zapewnieniu koordynacji działań, zarówno w obrębie UE, w obrębie regionów AKP, jak i między UE a państwami AKP; mając na uwadze, że szczyt w Valletcie w dniach 11–12 listopada 2015 r. stanowił odważny krok w tym kierunku i musi przynieść konkretne wyniki;
- J. mając na uwadze, że UE, państwa AKP i społeczność międzynarodowa powinny nadal w zdecydowany sposób angażować się na rzecz gwarantowania powszechnych praw podstawowych migrantów i uchodźców, a także zapewniać poprawę podstawowych warunków i warunków bytowych w obozach dla uchodźców, aby uniknąć masowego odpływu migrantów poszukujących lepszych warunków życia;
- K. mając na uwadze, że wspólny europejski system azylowy wymaga, by wszystkie państwa członkowskie zapewniały odpowiednie i równe warunki przyjmowania uchodźców;
- L. mając na uwadze, że kilka państw członkowskich rywalizuje o miejsce na szarym końcu w tym zakresie, np. zatrzymując przybyłych uchodźców w ośrodkach zamkniętych;
- M. mając na uwadze, że w swoim planie działania przyjętym na szczycie w Valletcie UE wskazała, że zamierza dalej włączać kluczowe cele rozwoju do swojej zewnętrznej współpracy w zakresie migracji z państwami afrykańskimi;
- N. mając na uwadze, że zorganizowane siatki przestępcze wykorzystują migrantów, pobierając od nich duże sumy pieniędzy w zamian za obietnicę bezpiecznego przepłynięcia przez Morze Śródziemne i przedostania się do UE przez jej południowe granice, co często skutkuje śmiercią wielu migrantów; mając na uwadze, że najlepszym sposobem wyeliminowania przemytu ludzi i siatek przestępczych jest ustanowienie bezpiecznych i legalnych kanałów migracyjnych do Europy poprzez zapewnienie dostępu do procedur azylowych i wizowych, w tym w odniesieniu do wiz „humanitarnych” dla migrantów pochodzących z krajów, w których trwa konflikt lub kryzys humanitarny, a także poprzez ułatwienie łączenia rodzin i otwieranie legalnych szlaków migracyjnych dla pracowników;
- O. mając na uwadze, że według Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji w 2015 r. zgłoszono śmierć lub zaginięcie w basenie Morza Śródziemnego ponad 3 771 osób; mając na uwadze, że dzieci stanowią 30 % wszystkich odnotowanych ofiar śmiertelnych na Morzu Egejskim;
- P. mając na uwadze, że unijne globalne podejście do kwestii migracji, wraz z unijnymi partnerstwami na rzecz mobilności, ma ułatwiać legalną mobilność, pomiędzy naszymi kontynentami i w ich obrębie, zwłaszcza studentów, nauczycieli akademickich i badaczy, ale także pracowników i na potrzeby łączenia rodzin, jak również to, że podejście to okazało się potężną siłą napędową dla rozwoju i dla ograniczania ubóstwa oraz stanowi zarówno szansę, jak i wyzwanie z punktu widzenia wszystkich zainteresowanych stron;
- Q. mając na uwadze, że dziedzictwo kolonialnej przeszłości, atrakcyjność systemów bezpieczeństwa socjalnego w wielu lepiej rozwiniętych gospodarkach UE, zapotrzebowanie na wykwalifikowanych pracowników, perspektywy lepiej płatnej pracy oraz zachęty do migracji kierowane przez diasporę licznych ludów afrykańskich do rodzin lub przyjaciół, to niektóre z czynników przyciągających, które powodują migrację z państw afrykańskich do UE;

- R. mając na uwadze, że zadaniem państw jest skuteczne promowanie i ochrona praw człowieka i podstawowych wolności wszystkich migrantów zgodnie z Powszechną deklaracją praw człowieka, Konwencją ONZ dotycząca statusu uchodźców oraz instrumentami międzynarodowymi, których są stronami;
- S. mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich UE występuje realne zapotrzebowanie na imigrację z przyczyn demograficznych i ekonomicznych oraz w celu propagowania więzi kulturowych; mając na uwadze wielkie korzyści, jakie Europa czerpie z migracji i azylu w postaci różnorodności kulturowej, wymiany międzykulturowej i wydajności; mając na uwadze, że w UE i jej państwach członkowskich trzeba jeszcze wiele zrobić, aby doprowadzić do większego całościowego gospodarczego, społecznego i kulturowego włączenia napływających migrantów i uchodźców;
- T. mając na uwadze, że Światowe Forum Migracji i Rozwoju uważa promowanie migracji cyrkulacyjnej za jeden z kluczowych sposobów zwiększenia wkładu międzynarodowej migracji w rozwój, jako że przynosi ona zyski zarówno krajom pochodzenia, jak i krajom docelowym, a także samym migrantom;
- U. mając na uwadze, że migranci i uchodźcy, zwłaszcza kobiety i dziewczęta, są narażone na wykorzystywanie przez grupy handlarzy ludźmi;
1. uznaje niezbywalne prawo każdej osoby do migracji w celu uniknięcia prześladowań lub poszukiwania lepszych warunków życia dla siebie i swoich bliskich, zgodnie z art. 13 Powszechnej deklaracji praw człowieka i art. 12 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych; podkreśla, że choć prawo to jest jedną ze swobód i jednym z praw podstawowych, które powinny być przynależne każdemu, obecnie tylko niektórzy obywatele mogą z niego korzystać;
 2. stanowczo potępia naruszenia praw człowieka wobec migrantów, w szczególności akty przemocy, nieuzasadnione środki przymusu i arbitralne zatrzymania; stwierdza, że cała polityka migracyjna i azylowa musi koncentrować się wokół przestrzegania praw człowieka, w dążeniu do zapobiegania przypadkom naruszenia praw człowieka i zbrodniom wojennym, które często prowadzą do przymusowych wysiedleń, jak też w dążeniu do zapewnienia przestrzegania praw człowieka w stosunku do przesiedlonych uchodźców i migrantów;
 3. wzywa UE i państwa AKP, by połączyły siły w celu faktycznego zareagowania na obecny kryzys migracyjny i zapobieżenia kolejnym takim kryzysom, co można osiągnąć wyłącznie w drodze zajęcia się podstawowymi przyczynami, a mianowicie ubóstwem, niestabilnością, powszechną przemocą, wojnami, prześladowaniami, przypadkami naruszenia praw człowieka oraz klęskami żywiołowymi, jak również poprzez uznanie i zrozumienie, że migranci ekonomiczni, ofiary prześladowań społecznych lub politycznych i migranci wojenni niosą ze sobą różne wyzwania, wymagające różnych reakcji;
 4. pozytywnie odnosi się do przyjęcia, we wrześniu 2015 r., oenzetowskiego programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, w tym zawartych w nim celów zrównoważonego rozwoju, oraz do zobowiązania wszystkich państw do ułatwienia uporządkowanej, bezpiecznej, legalnej i odpowiedzialnej migracji i mobilności ludzi dzięki realizacji zaplanowanych i dobrze zarządzanych polityk migracyjnych; jest zdania, że realizacja celów zrównoważonego rozwoju będzie okazją do promowania spójności z celami rozwoju w dłuższej perspektywie; w związku z tym wzywa UE oraz państwa AKP do przyjęcia i pełnego wdrożenia oenzetowskiego programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, co pozwoli zmierzyć się z podstawowymi przyczynami migracji poprzez zastosowanie całościowego i zintegrowanego podejścia zapewniającego włączenie osób szczególnie wrażliwych i wzmocnienie ich pozycji; wzywa społeczność międzynarodową do przyjęcia wymiernych wskaźników dla celów zrównoważonego rozwoju dotyczących migracji oraz do gromadzenia i publikowania zdezagregowanych danych o dostępie migrantów do godnej pracy, opieki zdrowotnej i edukacji, zwłaszcza w krajach rozwijających się będących krajami docelowymi, aby poprawić zarządzanie migracją;
 5. apeluje do UE i państw AKP, aby powstrzymały się od tworzenia barier dla osób niepełnosprawnych we wszystkich politykach dotyczących migracji, z uwzględnieniem większej podatności na zagrożenia oraz problemów, z jakimi zmagają się osoby niepełnosprawne przed migracją, w jej trakcie i później; wzywa UE, aby zapewniła dostępność i inkluzywny charakter swoich polityk migracyjnych dla osób niepełnosprawnych, zgodnie z końcowymi wnioskami Komitetu ONZ do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych dotyczącymi UE;
 6. wzywa UE, aby ponownie oszacowała swoją pomoc rozwojową dla krajów pochodzenia migrantów ekonomicznych i pomogła stworzyć obywatelom tych krajów warunki, które pozwolą im pozostać i zapewnić sobie byt w swych krajach pochodzenia;

7. zauważa, że ustanowienie pilnych środków relokacji to krok we właściwym kierunku; ubolewa jednak nad zbyt powolnym wprowadzaniem takich środków w życie, brakiem dostatecznych zasobów, by stawić czoła kryzysowi uchodźczemu, a także niechęcią państw członkowskich do czynnego uczestniczenia w procesie relokacji; wzywa wszystkie państwa członkowskie, by jak najszybciej wypełniły swoje zobowiązania;
8. wzywa strony do opracowania konkretnej polityki migracyjnej oraz wyraźnie określonej, długofalowej strategii w zakresie readmisji i przesiedleń, jak również do współpracy z państwami trzecimi w kwestii pierwotnych przyczyn wysiedleń, takich jak konflikty, terroryzm, dyskryminacja, ubóstwo, degradacja środowiska, masowy wykup i dzierżawa ziemi, brak społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, korupcja i słabe rządy, z myślą o osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju; ubolewa nad niewyważonym podejściem UE do migracji, polegającym na priorytetowym traktowaniu walki z migracją nieuregulowaną, a jednocześnie niedostatecznym zwróceniu uwagi na migrację legalną oraz możliwości przemieszczania się;
9. podkreśla ogromne zapotrzebowanie na skuteczne środki zwalczania przemytu migrantów i handlu ludźmi oraz środki umożliwiające postawienie przed wymiarem sprawiedliwości siatek przestępczych trudniących się takimi procederami;
10. jest zdania, że można i trzeba ograniczyć nieustanne cierpienie oraz uniknąć niedopuszczalnych ofiar śmiertelnych dzięki szybkiemu ustanowieniu i wdrożeniu bezpiecznych i legalnych sposobów wjazdu dla uchodźców;
11. z zadowoleniem przyjmuje zainicjowanie planu działania UE w dziedzinie powrotów, który określa strategię zacieśnienia współpracy z państwami trzecimi w zakresie powrotów i umów o readmisji; nalega, aby współpraca UE z państwami AKP koncentrowała się na umacnianiu zdolności tych państw do szybkiego reagowania na wnioski o readmisję oraz na ułatwianiu identyfikacji ich własnych obywateli; przypomina, że umowom o readmisji musi towarzyszyć trwała reintegracja osób powracających, w związku z czym apeluje do UE i państw AKP, aby nadal inwestowały w środki mające na celu zwiększenie zdolności krajów pochodzenia do readmisji swoich obywateli i ich ponownej integracji;
12. przypomina, że ostatecznym celem wspólnej polityki migracyjnej powinno być nie tylko sprostanie wyzwaniom związanym z migracją nieuregulowaną, lecz przede wszystkim pełne wykorzystanie możliwości wynikających z legalnych przepływów migracyjnych, zarówno dla krajów pochodzenia, jak i dla krajów docelowych;
13. podkreśla, jak istotną rolę odgrywa mobilność, w szczególności do celów edukacji i zatrudnienia, w kontekście mierzenia się z podstawowymi przyczynami migracji, zwłaszcza w odniesieniu do wzmocnienia pozycji kobiet i dziewcząt; przypomina, że migranci mogą się bezpośrednio przyczyniać do rozwoju swego kraju pochodzenia dzięki transferowi wiedzy, wiedzy fachowej i umiejętności, które zdobyli, i w tym kontekście zachęca państwa AKP i UE do rozważenia kwestii umów o migracji cyrkulacyjnej; w związku z tym apeluje do UE o zapewnienie, by koncepcja unijnych partnerstw na rzecz mobilności była nie tylko instrumentem zwalczania migracji nieuregulowanej, ale także wzmocniania spójności między migracją a rozwojem;
14. przypomina, że promowanie systemów migracji cyrkulacyjnej oraz podpisanie umowy o ułatwieniach wizowych, w szczególności dla studentów, nauczycieli akademickich i badaczy oraz do celów łączenia rodzin, są również najlepszymi sposobami zwalczania wykorzystywania migrantów przez zorganizowane siatki przestępcze;
15. podkreśla, jak ważne są prawa migrantów i pracowników migrujących do unikania wykorzystywania we wszystkich formach, łącznie z handlem ludźmi i pracą przymusową, oraz wskazuje w tym kontekście na potrzebę zapewnienia przedstawicielom organów ścigania i straży granicznej szkoleń poświęconych rozpoznawaniu oznak wykorzystywania, jak również na potrzebę podejmowania działań koniecznych do rozwiązania tego problemu, zarówno w krajach, z których pochodzą migranci, jak i w krajach ich przyjmujących; w tej kwestii stwierdza, że handlarze ludźmi przedstawiają wielu migrantom i uchodźcom zafałszowany obraz; podkreśla, jak ważne jest zwalczanie handlu ludźmi, zatrzymanie przepływów pieniędzy i rozbijanie siatek, ponieważ przyniesie to pozytywne skutki dla sytuacji w państwach trzecich w zakresie praw człowieka w odniesieniu do uchodźców i migrantów;
16. wzywa do wypracowania skoordynowanego podejścia w zakresie uruchamiania zasobów koniecznych do zajęcia się trudną sytuacją migrantów i uchodźców znajdujących się w państwach członkowskich UE lub do nich zmierzających, z uwzględnieniem w pierwszej kolejności grup szczególnie wrażliwych, takich jak osoby małoletnie bez opieki oraz osoby niepełnosprawne; podkreśla, jak ważne jest tworzenie bezpiecznych korytarzy oraz odpowiednich ośrodków dla cudzoziemców i infrastruktury do obsługi uchodźców i migrantów podczas ich podróży oraz w chwili przybycia do UE, spełniających adekwatne standardy humanitarne i normy w zakresie praw człowieka; wzywa państwa AKP i państwa europejskie do ściślejszej współpracy w zwalczaniu siatek przemytników;

17. podkreśla, że wydatki związane z bezpieczeństwem są szczególnie istotne w związku z obecnymi działaniami na rzecz kompleksowego rozwiązania problemu powiązania bezpieczeństwa z rozwojem oraz realizacji 16. celu programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030; jest przekonane, że wspieranie pokoju, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w krajach rozwijających się ma kapitalne znaczenie dla eliminacji podstawowych przyczyn ubóstwa; podkreśla jednak, że finansowanie niebędące oficjalną pomocą rozwojową (ODA) musi pochodzić z instrumentów innych niż Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju czy Europejski Fundusz Rozwoju (EFR);
18. podkreśla, że kobiety i dziewczęta będące uchodźczyniami borykają się z zagrożeniami, problemami i przeszkodami ze względu na płeć, w związku z czym wszelka pomoc humanitarna, polityka w obszarze przyjmowania uchodźców czy polityka azyłowa muszą uwzględniać specyfikę płci, a co za tym idzie, należy przydzielić zasoby i zapewnić szkolenia w celu zajęcia się kwestiami uwarunkowanymi płcią;
19. podkreśla, że dzieci-uchodźcy są szczególnie podatni na zagrożenia podczas podróży, gdyż mogą stać się ofiarami uprowadzenia, wykorzystywania i znęcania się; apeluje też do wszystkich stron o podjęcie działań mających na celu zapewnienie takim dzieciom ochrony oraz przestrzeganie ich praw, w tym prawa dostępu do edukacji;
20. popiera przekształcenie Fronteksu w pełnoprawną Europejską Straż Graniczną i Przybrzeżną; opowiada się również za znacznym zwiększeniem budżetu tej agencji;
21. wzywa do dialogu politycznego – w kontekście polityki migracyjnej – między UE, krajami pochodzenia i tranzytu, aby pomóc rządów krajów partnerskich UE w walce z przestępczością zorganizowaną i przemytnikami;
22. przypomina, jak ważne są przekazy pieniężne przesyłane przez migrantów, oraz wzywa UE i państwa AKP do wprowadzenia tańszych sposobów przesyłania takich przekazów;
23. apeluje do instytucji UE oraz rządów państw-stron o współpracę z lokalnymi, krajowymi i transnarodowymi podmiotami społeczeństwa obywatelskiego, zarówno w dziedzinie złagodzenia przyczyn wysiedleń, jak i skutków migracji, tak w państwach AKP, jak i w państwach członkowskich UE;
24. wzywa strony do niezwłocznego zastosowania odpowiednich postanowień planu działań z Valletty w zakresie zawierania umów o ułatwieniach wizowych oraz do instrumentalnego wykorzystania ram prawnych określonych w procesie rabackim i procesie chartumskim, aby osiągnąć ten cel; domaga się, aby zaangażowanie w proces chartumski nie osłabiło wysiłków mających na celu zwalczanie bieżących przypadków naruszania prawa humanitarnego i praw człowieka, również przez rządy, które to przypadki zalicza się do przyczyn przymusowych wysiedleń; przyznaje, że procesy te muszą być zgodne z długofalową strategią na rzecz zakończenia konfliktów i położenia kresu przypadkom naruszania praw człowieka w dotkniętych regionach;
25. pochwała w szczególności przyjęte w Valletcie postanowienie o podwojeniu w 2016 r., w porównaniu z 2014 r., liczby stypendiów dla studentów i nauczycieli akademickich w ramach wspieranego przez UE programu Erasmus+; wzywa do dalszego zwiększania liczby tych stypendiów;
26. wzywa wszystkie strony do pełnego poszanowania zasady spójności polityki na rzecz rozwoju w ich politykach migracyjnych, zwłaszcza w realizacji Europejskiego programu w zakresie migracji, mając w tym względzie na uwadze powiązanie pomiędzy politykami wewnętrznymi i zewnętrznymi, a zatem związek między politykami migracyjnymi i rozwojowymi, z jednej strony, oraz aktualnymi politykami w zakresie ochrony socjalnej i w zakresie zatrudnienia w państwach członkowskich, z drugiej strony;
27. odnotowuje ustanowienie unijnego kryzysowego funduszu powierniczego na rzecz stabilności oraz eliminowania przyczyn migracji nieuregulowanej i wysiedleń w Afryce (zwanego dalej „funduszem powierniczym”), instrumentu, który powinien służyć zwalczaniu destabilizacji, przymusowych wysiedleń i migracji nieuregulowanej; fundusz ten zasila kwota 1,8 mld EUR z funduszy UE oraz 81 mln EUR ze środków pochodzących od państw członkowskich UE; nalega, aby zasoby w ramach tego funduszu były przeznaczane na wspieranie stosownych projektów pomocowych; podkreśla, że środki finansowe przeznaczone na rozwój nie mogą być wykorzystywane na współpracę w zakresie

zarządzania granicami i organizowania powrotów ani na kontrolowanie przez państwa trzecie egzekwowania umów o readmisji; wzywa Komisję do pełnego zapewnienia rozliczalności politycznej i zwiększenia przejrzystości finansowej funduszu powierniczego oraz do konsekwentnego stosowania uzgodnionych na szczycie międzynarodowym zasad skuteczności pomocy, takich jak demokratyczna współodpowiedzialność i dostosowanie; zachęca państwa członkowskie do wnoszenia wkładu w fundusz powierniczy i podkreśla, że monitoring i ocena finansowanych projektów i programów, wraz z oceną skutków tego funduszu, będą miały zasadnicze znaczenie dla zapewnienia, by fundusz służył założonym celom, czyli pomocy potrzebującym, a nie finansowaniu rządów odpowiedzialnych za naruszanie praw człowieka;

28. wzywa państwa członkowskie do wywiązania się z zobowiązań przyjętych w kontekście finansowania funduszy powierniczych oraz w związku z innymi zobowiązaniami w zakresie pomocy humanitarnej; przypomina, że UNHCR wyraźnie brakuje funduszy na zwalczanie kryzysów humanitarnych; zwraca się do UE o szybszą realizację jej zobowiązań w zakresie przesiedleń oraz wdrożenie decyzji podjętej na konferencji w Addis Abebie poświęconej finansowaniu na rzecz rozwoju, zakładającej przeznaczenie 0,15–0,2 % jej dochodu narodowego brutto na oficjalną pomoc rozwojową dla krajów najsłabiej rozwiniętych w perspektywie krótkoterminowej;
29. podkreśla, że jedną z głównych przyczyn masowej migracji jest między innymi zmiana klimatu i jej skutki w postaci klęsk żywiołowych; ostrzega, że w przyszłości masowe przepływy migracyjne spowodowane klęskami żywiołowymi przybiorą na sile; ponownie podkreśla, że konieczne jest zastosowanie całościowego podejścia do skomplikowanych powiązań pomiędzy zmianą klimatu a ludźmi uciekającymi ze swoich krajów, w oparciu m.in. o fachową wiedzę, jaką może przekazać Obserwatorium Migracji AKP; uważa, że w tego typu zintegrowanym podejściu należy uwzględnić m. in. bezpieczeństwo, rolnictwo, degradację środowiska oraz zrównoważony rozwój obszarów miejskich i wiejskich; domaga się, aby – w szerszym kontekście – zmiana klimatu była systematycznie uwzględniana we wszystkich politykach zewnętrznych, w szczególności dotyczących współpracy na rzecz rozwoju;
30. wzywa do ustanowienia międzynarodowych ram prawnych w celu zdefiniowania statusu „uchodźcy klimatycznego”; jest zdania, że Unia i państwa AKP mogą odegrać wiodącą rolę w opracowaniu takich ram;
31. apeluje, aby kwestią uchodźców klimatycznych zająć się za pomocą środków rozszerzających zakres istniejących prawnych instrumentów lub zasad, które umożliwiłyby wypracowanie spójnego i wiążącego rozwiązania; wzywa UE do zapewnienia obiecanych w przeszłości środków na finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu, z myślą o realizacji wspólnego celu, zakładającego uruchamianie do 2020 r. kwoty 100 mld USD rocznie jako uzupełnienie tradycyjnej pomocy rozwojowej;
32. pochwała wsparcie UE dla inicjatywy nansenowskiej oraz związanego z nią programu ochrony, z naciskiem na ponadgraniczną ochronę osób wysiedlonych w kontekście katastrof spowodowanych przez zagrożenia naturalne, w tym te związane ze zmianą klimatu; zachęca do dalszego wzmacniania stworzonego przez UE światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu, tak aby pomóc ubogim krajom rozwijającym się, które są najbardziej podatne na skutki zmiany klimatu, w zwiększaniu zdolności do przystosowania się do tej zmiany;
33. wzywa do uwzględnienia kwestii zmiany klimatu i migracji w ramach dialogu między AKP–UE na temat migracji i rozwoju;
34. wzywa UE do pilnego udzielenia, w ramach planu migracyjnego AKP–UE, technicznego wsparcia odpowiednim państwom AKP w kwestiach związanych ze zmianą klimatu i migracją, co ma dla nich coraz większe znaczenie, zarówno w formie strategii przystosowawczej, jak i w celu zapobiegania katastrofom;
35. apeluje do UE, jej państw członkowskich i państw AKP, by udzielały pomocy humanitarnej w terenie w celu propagowania bezpieczeństwa prześladowanych społeczności w swych krajach ojczystych;
36. uznaje, że trwałe rozwój gospodarczy i budowa państwa opartego na demokratycznych, silnych i przejrzystych instytucjach w znacznym stopniu przyczyniają się do przeciwdziałania podstawowym przyczynom przymusowej migracji; apeluje do UE i wszystkich zainteresowanych podmiotów międzynarodowych o zacieśnienie współpracy na rzecz rozwoju i wzmocnienie instrumentów służących prowadzonemu dialogowi politycznemu;
37. zaleca swoim współprzewodniczącym przekazanie niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP–UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Radzie Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu, parlamentom regionalnym i narodowym państw AKP i państw członkowskich UE oraz organizacjom regionalnym państw AKP.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie sytuacji przedwyborczej i sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w Demokratycznej Republice Konga**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- obradujące w Windhuku (Namibia) w dniach 13–15 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie DRK, w szczególności rezolucję nr 2198 (2015) w sprawie przedłużenia obowiązywania systemu sankcji względem DRK i przedłużenia mandatu grupy ekspertów oraz rezolucję nr 2277 (2016), w której przedłużono o rok mandat misji stabilizacyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w DRK (MONUSCO),
- uwzględniając zmienioną umowę o partnerstwie z Kotonu,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z czerwca 1981 r.,
- uwzględniając Afrykańską kartę na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów,
- uwzględniając deklaracje z Nairobi z grudnia 2013 r.,
- uwzględniając porozumienie ramowe dotyczące pokoju, bezpieczeństwa i współpracy w DRK i jej regionie, podpisane w Addis Abebie w lutym 2013 r.,
- uwzględniając sprawozdanie grupy ekspertów ONZ ds. DRK z dnia 12 stycznia 2015 r.,
- uwzględniając roczne sprawozdanie Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka i działalności Wspólnego Biura ONZ ds. Praw Człowieka w DRK, opublikowane w dniu 27 lipca 2015 r.,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 9 listopada 2015 r. w sprawie sytuacji w DRK,
- uwzględniając sprawozdania Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie misji stabilizacyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w DRK oraz w sprawie wdrożenia porozumienia ramowego dotyczącego pokoju, bezpieczeństwa i współpracy w DRK i jej regionie,
- uwzględniając komunikat prasowy Unii Afrykańskiej, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Unii Europejskiej i Międzynarodowej Organizacji Frankofonii z dnia 16 lutego 2016 r. w sprawie konieczności prowadzenia pluralistycznego dialogu politycznego w DRK i zaangażowania wyżej wymienionych podmiotów we wspieranie wysiłków Kongijczyków na rzecz umocnienia demokracji w tym kraju,
- uwzględniając wcześniejsze rezolucje Parlamentu Europejskiego w sprawie Demokratycznej Republiki Konga (DRK), zwłaszcza rezolucje z dnia 9 lipca 2015 r., z dnia 17 grudnia 2015 r. i z dnia 10 marca 2016 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady UE w sprawie Demokratycznej Republiki Konga z dnia 23 maja 2016 r.,
- uwzględniając coroczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka i demokracji, przyjęte przez Radę UE w dniu 22 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz jej rzecznika dotyczące sytuacji w Demokratycznej Republice Konga, w szczególności oświadczenia z dnia 25 stycznia 2015 r. i z dnia 12 października 2015 r.,
- uwzględniając lokalne oświadczenia UE, odpowiednio, z dnia 21 października 2015 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w DRK oraz z dnia 19 listopada 2015 r. w następstwie zainicjowania dialogu narodowego w DRK,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE w dniu 15 czerwca 2016 r. w Windhuku (Namibia).

- uwzględniając wspólne oświadczenie prasowe wydane w dniu 2 września 2015 r. przez międzynarodowych wysłanników w regionie Wielkich Jezior w sprawie wyborów w DRK,
 - uwzględniając konstytucję kongijską z dnia 18 lutego 2006 r.,
 - uwzględniając art. 18 ust. 2 swojego Regulaminu,
- A. mając na uwadze fakt, że Joseph Kabila sprawuje urząd prezydenta DRK od 2001 r.; mając na uwadze, że najbliższe wybory prezydenckie i parlamentarne zostały zaplanowane na listopad 2016 r. i że kadencja prezydenta Kabili upływa w dniu 20 grudnia 2016 r.; mając na uwadze, że mandat prezydenta DRK jest z mocy konstytucji Konga ograniczony do dwóch kadencji;
- B. mając na uwadze, że w dniu 15 kwietnia 2016 r. Niezależna Państwowa Komisja Wyborcza (CENI) stwierdziła, że proces sporządzania nowego spisu wyborców rozpocznie się w lipcu 2016 r. i może potrwać trzy lata; mając na uwadze, że w dniu 18 marca 2016 r. komisja ta zapowiedziała, że nie może zorganizować wyborów prezydenckich i parlamentarnych zgodnie z planem, jednocześnie natomiast Międzynarodowa Organizacja Frankofonii twierdzi, że możliwe byłoby zaktualizowanie spisów wyborczych w ciągu trzech miesięcy;
- C. mając na uwadze, że sytuacja ta wywołała ze strony opozycji politycznej w DRK oskarżenia wobec prezydenta Kabili i jego rządu o próby wykorzystania środków administracyjnych i technicznych w celu opóźnienia wyborów i pozostania u władzy po upływie ich konstytucyjnego mandatu;
- D. mając na uwadze fakt, że początkowa próba zmiany prawa wyborczego w DRK, szczególnie art. 8, nie powiodła się w 2015 r. z uwagi na silny sprzeciw oraz mobilizację społeczeństwa obywatelskiego; mając na uwadze, że próby te wywołują wzrost napięcia politycznego, zamieszki i przemoc w całym kraju;
- E. mając na uwadze fakt, że najbliższe wybory prezydenckie i parlamentarne mają kluczowe znaczenie, a ich przeprowadzenie w sposób pokojowy, przejrzysty i terminowy w ogromnym stopniu przyczyniłoby się do umocnienia postępów, które poczyniono w DRK przez ponad dekadę;
- F. mając na uwadze, że w czerwcu 2014 r. w ramach działań następczych UE wysłała do DRK misję wyborczą, która wskazała na potrzebę zapewnienia zaktualizowanego spisu wyborców, warunków uczciwej konkurencji między kandydatami, większej ochrony wolności obywatelskich, uczciwego systemu arbitrażu sporów wyborczych oraz działań mających położyć kres bezkarności;
- G. mając na uwadze, że w dniu 28 listopada 2015 r. prezydent Kabila wezwał do dialogu narodowego; mając na uwadze fakt, że Unia Afrykańska mianowała następnie byłego premiera Togo, Edema Kodjo, krajowym koordynatorem ds. dialogu politycznego; mając na uwadze, że dwie największe grupy opozycyjne (G7 i *la Dynamique de l'opposition*) odrzuciły końcowe wnioski Edema Kodjo, twierdząc, że nie odzwierciedlają one aktualnej sytuacji w terenie, i jak dotąd wciąż odmawiają udziału w tym dialogu, ponieważ uważają, że nie jest on ani otwarty, ani pluralistyczny, ani demokratyczny, jest za to grą na zwłokę;
- H. mając na uwadze, że Unia Afrykańska, Organizacja Narodów Zjednoczonych, Unia Europejska i Międzynarodowa Organizacja Frankofonii wspólnie podkreśliły znaczenie dialogu i dążenia do porozumienia między podmiotami politycznymi, które będzie respektować demokrację i praworządność, oraz wezwały wszystkie podmioty polityczne w Kongo do pełnej współpracy z Edemem Kodjo;
- I. mając na uwadze, że w ostatnich kilku miesiącach grupy zajmujące się prawami człowieka wielokrotnie zgłaszały pogorszenie sytuacji w zakresie praw człowieka oraz wolności słowa i zgromadzeń w Kongo, w tym przypadki użycia nadmiernej siły wobec pokojowych demonstrantów, dziennikarzy, przywódców politycznych i innych osób, które sprzeciwiają się próbom umożliwienia prezydentowi Kabili pozostania u władzy po upływie konstytucyjnego mandatu obejmującego maksymalnie dwie kadencje;
- J. mając na uwadze, że niektóre akty represji doprowadziły do śmierci lub zranienia ludzi; mając na uwadze, że w innych przypadkach ludzie byli w sposób arbitralny aresztowani lub sądzeni z pobudek politycznych; mając na uwadze zgłoszenia, że wolność prasy jest ograniczana poprzez groźby i ataki wobec dziennikarzy, co zasygnalizowały organizacje *Reporterzy bez Granic* i *Dziennikarze w Niebezpieczeństwie*, które wymieniły 72 przypadki ataków na dziennikarzy i media, a także poprzez zamykanie redakcji; mając na uwadze, że niektóre organizacje praw człowieka stwierdziły, że za liczne przypadki łamania praw człowieka odpowiadają urzędnicy państwowi i że odnotowano jedynie nieznaczące postępy, jeśli chodzi o stawianie głównych sprawców przed sądem;

- K. mając na uwadze, że sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w DRK wciąż się pogarsza, zwłaszcza we wschodnich i południowo-wschodnich rejonach kraju, w związku z licznymi zgłoszeniami naruszania praw człowieka i prawa międzynarodowego, w tym ukierunkowanymi atakami na ludność cywilną, egzekucjami pozasądowymi, porwaniami, rekrutacją i wykorzystywaniem dzieci przez ugrupowania zbrojne oraz szerzącą się przemocą seksualną i przemocą ze względu na płeć; mając na uwadze, że w odniesieniu do przemocy seksualnej, ONZ zwraca uwagę na znaczące działania władz Konga, w tym na 20 procesów, które odbyły się w ostatnich miesiącach i w których 19 wojskowych uznano za winnych zgwałceń;
- L. mając na uwadze, że agencje humanitarne szacują, że niestabilność polityczna pogrąża kraj w chaosie i sprawia, że jego ludność – już osłabiona różnymi kryzysami w przeszłości i obecnie – popada w skrajne ubóstwo i ogarnia ją dogłębne poczucie braku bezpieczeństwa, przy 7,5 mln osób aktualnie potrzebujących pomocy; mając na uwadze fakt, że w wyniku trwającego konfliktu i prowadzonych operacji wojskowych 1,5 mln osób zostało wewnętrznie przesiedlonych, a 500 tys. musiało uciekać z kraju;
- M. mając na uwadze, że krajowy program orientacyjny na rzecz DRK na lata 2014–2020 dysponujący środkami w wysokości 620 mln EUR, finansowany z 11. EFR, na pierwszym miejscu stawia wzmocnienie zarządzania i praworządności, w tym reformy wymiaru sprawiedliwości, policji i armii;
- N. mając na uwadze fakt, że Stany Zjednoczone i Zjednoczone Królestwo zadeklarowały w dniu 13 maja 2016 r., że planują możliwość koordynowania działań z działaniami swoich europejskich i międzynarodowych partnerów, jeśli chodzi o stosowanie ukierunkowanych sankcji mających zniechęcać tych, którzy brali udział w działaniach lub politykach podważających demokratyczne procesy lub instytucje w DRK;
- O. mając na uwadze, że dostęp do zasobów naturalnych i ich eksploatacja nadal odgrywają ważną rolę w podsycaniu konfliktów w DRK i jej regionie;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie coraz bardziej niestabilną sytuacją w Demokratycznej Republice Konga, w napiętym kontekście przedwyborczym; w związku z tym wzywa władze Konga do aktualizacji spisu wyborców i niezwłocznego przedstawienia kalendarza wyborczego, a także wiarygodnego i uczciwego budżetu na wybory prezydenckie i parlamentarne, przy pełnym poszanowaniu ram i przepisów konstytucyjnych; z zadowoleniem odnotowuje gotowość UE i społeczności międzynarodowej do wspierania – w razie potrzeby – procesu wyborczego w Kongu, pod warunkiem spełnienia wyżej wymienionych warunków wstępnych;
 2. apeluje o pomyślne i terminowe przeprowadzenie wyborów, co będzie miało zasadnicze znaczenie dla długoterminowej stabilności oraz rozwoju tego kraju i całego regionu; potwierdza, że wybory należy przeprowadzić w pełnej zgodności z literą i duchem kongijskiej konstytucji z 2006 r., zwłaszcza z art. 70, 73, 103, 105, 220 i 222, oraz zgodnie z zasadami Afrykańskiej karty na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów, do której bezzwłocznego ratyfikowania wzywa się Demokratyczną Republikę Konga; jest zdania, że władze DRK mają w tym względzie wyraźną odpowiedzialność i obowiązek zagwarantowania warunków sprzyjających przejrzystem, wiarygodnym i pluralistycznym wyborom;
 3. odnotowuje inicjatywę prezydenta Josepha Kabili dotyczącą zainicjowania dialogu narodowego oraz podkreśla, jak ważny jest otwarty, pluralistyczny i demokratyczny dialog polityczny, akceptowany przez wszystkich, w celu pokojowego uzgodnienia warunków wiarygodnego procesu i kalendarza wyborczego;
 4. apeluje do UE i UA o ich pełną współpracę w zakresie pluralistycznego dialogu i poszukiwania takiego porozumienia pomiędzy podmiotami politycznymi w DRK, które będzie respektować demokrację i praworządność, a także o dalsze koordynowanie ich działań w DRK z działaniami innych międzynarodowych zainteresowanych stron, w szczególności ONZ;
 5. apeluje do rządu DRK o dalsze postępy w demokratyzacji kraju i w związku z tym o aktywne korzystanie z zaleceń ujętych w sprawozdaniu końcowym unijnej misji obserwacji wyborów z 2011 r. i w sprawozdaniu z misji powyborczej z 2014 r.; podkreśla, że charakter i wysokość unijnego wsparcia na rzecz procesu wyborczego w DRK powinna zależeć od postępów poczynionych w realizacji zaleceń ujętych w tych sprawozdaniach;
 6. przypomina, że Niezależna Państwowa Komisja Wyborcza powinna być instytucją bezstronną i pluralistyczną, dysponującą wystarczającymi zasobami, aby umożliwić wszechstronny i przejrzysty proces;

7. wyraża głębokie zaniepokojenie pogorszeniem się sytuacji w zakresie bezpieczeństwa i praw człowieka w DRK, w szczególności w związku z nieustającymi zgłoszeniami o narastającej przemocy politycznej; kładzie nacisk na fakt, że rząd ma obowiązek unikania jakiegokolwiek pogłębiania aktualnego kryzysu politycznego lub eskalacji przemocy, a także obowiązek poszanowania i ochrony praw politycznych swoich obywateli, w szczególności praw do wolności słowa, stowarzyszania się i zgromadzeń, jako że stanowią one podstawę dynamicznego życia politycznego i demokratycznego;
8. stanowczo potępia wszelkie przypadki użycia siły oraz surowe restrykcje i zastraszanie, zwłaszcza wobec członków opozycji, obrońców praw człowieka i dziennikarzy przed zbliżającym się cyklem wyborczym; wzywa do uwolnienia wszystkich więźniów politycznych; apeluje do władz Konga, by zagwarantowały niezależność Narodowej Komisji Praw Człowieka oraz by umożliwiły jej funkcjonowanie w sposób całkowicie niezależny, z zapewnieniem jej niezbędnych zasobów;
9. wzywa do zainicjowania przez rząd DRK i międzynarodowych partnerów gruntownego i przejrzystego dochodzenia w sprawie przypadków naruszenia praw człowieka, które miały niedawno miejsce, zwłaszcza w kontekście protestów wyborczych w różnych częściach kraju, a także w sprawie niedawnych masakr w Beni, prowincja Kiwu Północne; ponownie podkreśla, że winni poważnych naruszeń praw człowieka, zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości oraz przemocy seksualnej, a także odpowiedzialni za werbowanie dzieci-żołnierzy nie mogą pozostać bezkarni; podkreśla, że osoby odpowiedzialne za jakiegokolwiek z powyższych czynów muszą być zgłaszane, identyfikowane, ścigane i karane zgodnie z krajowym i międzynarodowym prawem karnym;
10. uznaje wysiłki władz kongijskich na rzecz zwalczania bezkarności i zapobiegania przemocy seksualnej oraz przemocy wobec dzieci, lecz uważa, że postępy w tym zakresie nadal są wolne; apeluje do rządu o promowanie równości płci, szczególnie w odniesieniu do kobiet na liście kandydatów na prezydenta;
11. raz jeszcze wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu zatrważającej sytuacji humanitarnej w DRK, spowodowanej w szczególności siłowymi konfliktami zbrojnymi we wschodnich prowincjach oraz napływem ok. 245 000 uchodźców z Burundi od kwietnia 2015 r.; przypomina, że neutralizacja wszystkich ugrupowań zbrojnych w tym regionie zdecydowanie przyczyni się do pokoju i stabilności; wzywa UE i jej państwa członkowskie do utrzymania pomocy dla ludności DRK w celu poprawienia warunków życia szczególnie wrażliwych grup ludności;
12. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2277 (2016), która przedłużyła mandat misji MONUSCO i wzmocniła jej uprawnienia do ochrony ludności cywilnej i przestrzegania praw człowieka w kontekście wyborów;
13. wzywa UA i UE do zapewnienia stałego dialogu politycznego między krajami regionu Wielkich Jezior w celu zapobiegania dalszej destabilizacji; ubolewa, że poczyniono jedynie niewielkie postępy w realizacji porozumienia ramowego dotyczącego pokoju, bezpieczeństwa i współpracy z lutego 2013 r. i wzywa wszystkie strony do aktywnego udziału w działaniach na rzecz stabilizacji;
14. przypomina, że na mocy umowy z Kotonu DRK zobowiązała się do poszanowania demokracji, praworządności i zasad praw człowieka, co obejmuje wolność słowa i mediów, dobre rządzenie i przejrzystość w sprawowaniu funkcji politycznych; apeluje do instytucji UE o zintensyfikowanie dialogu z władzami DRK, zgodnie z art. 8 umowy z Kotonu, w celu otrzymania ostatecznych wyjaśnień w sprawie procesu wyborczego;
15. kładzie nacisk na fakt, że w przeciwnym razie, to od UE będzie zależała decyzja o zainicjowaniu postępowania na podstawie art. 96 umowy z Kotonu, w szczególności o przekierowaniu wsparcia budżetowego do społeczeństwa obywatelskiego i o rozważeniu ukierunkowanych sankcji;
16. podkreśla kluczową rolę UA w zapobieganiu kryzysom politycznym w Afryce Środkowej i wzywa przywódców UA, zwłaszcza Republikę Południowej Afryki, by dążyli do zapewnienia przestrzegania konstytucji DRK; apeluje do UE o wykorzystanie wszystkich instrumentów dyplomatycznych i gospodarczych, jakie ma do dyspozycji, w tym zbliżającego się podpisania umów o partnerstwie gospodarczym, aby osiągnąć ten cel;
17. z zadowoleniem przyjmuje starania kongijskich władz dążące do wdrożenia przepisów zabraniających handlowania minerałami i ich przetwarzania na obszarach, gdzie dochodzi do ich nielegalnej eksploatacji, takich jak obszary kontrolowane przez ugrupowania zbrojne; wzywa władze Konga do sprawniejszego wdrażania przepisów, które mają położyć kres nielegalnej eksploatacji zasobów mineralnych DRK, i apeluje do DRK, by kontynuowała starania w celu przestrzegania Inicjatywy przejrzystości w branżach wydobywczych;

18. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP–UE, Komisji Europejskiej, Radzie UE, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Unii Afrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz prezydentowi, premierowi i parlamentowi Demokratycznej Republiki Konga.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie gwałtu i przemocy wobec kobiet i dzieci w konfliktach zbrojnych

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- obradujące w Windhuku (Namibia) w dniach 13–15 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie AKP–UE podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r., wraz ze zmianami,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie odnowienia planu działania UE w zakresie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście rozwoju,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie 57. sesji Komisji ds. Statusu Kobiet ONZ: likwidacja wszelkich form przemocy wobec kobiet i dziewcząt i zapobieganie wszelkim jej formom,
- uwzględniając sprawozdanie na dorocznym posiedzeniu państw członkowskich UE dotyczącym rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 pt. „15 lat rezolucji RB ONZ nr 1325 – perspektywy na 2015 r.”, które odbyło się w Brukseli w dniu 4 lipca 2014 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz zwalczania wszelkich form ich dyskryminacji, a także wytyczne UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych,
- uwzględniając wspólne oświadczenie prasowe wydane w dniu 12 lutego 2015 r. przez Federikę Mogherini, wysoką przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz wiceprzewodniczącą Komisji Europejskiej, oraz Leilę Zerrougui, specjalną przedstawiciel Sekretarza Generalnego ONZ do spraw dzieci i konfliktów zbrojnych, z okazji Międzynarodowego Dnia Walki z Wykorzystaniem Dzieci-Żołnierzy,
- uwzględniając wspólne pismo z dnia 11 września 2015 r. skierowane do posłów do Parlamentu Europejskiego przez Federikę Mogherini, wysoką przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz wiceprzewodniczącą Komisji Europejskiej, i Christosa Stylianidesa, europejskiego komisarza do spraw pomocy humanitarnej i zarządzania kryzysowego,
- uwzględniając konwencję genewską (1949) i protokoły dodatkowe do niej (1977), Konwencję ONZ o prawach dziecka (1989) oraz protokół fakultatywny do tej konwencji w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne (2000), a także Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego (1998),
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z dnia 10 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000), 1820 (2008), 1888 (2009), 1889 (2009), 1960 (2010), 2106 (2013) oraz 2122 (2013), a także zobowiązania i obowiązki państw UE i AKP wynikające z tych rezolucji,
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z dnia 18 grudnia 1979 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE w dniu 15 czerwca 2016 r. w Windhuku (Namibia).

- uwzględniając wytyczne Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) w sprawie ochrony kobiet-uchodźców, w tym zapobiegania przemoc seksualnej wobec nich i reagowania na nią,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne specjalnej przedstawiciel Sekretarza Generalnego ONZ do spraw dzieci i konfliktów zbrojnych, Leili Zerrougui, dla Rady Praw Człowieka, opublikowane w dniu 28 grudnia 2015 r.,
 - uwzględniając sprawozdania Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 23 marca 2015 r. i 13 stycznia 2012 r. dotyczące przemoc związanej z konfliktem,
 - uwzględniając dokument zatytułowany „Przekształcamy nasz świat: program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030”, przyjęty na szczycie ONZ ds. zrównoważonego rozwoju w Nowym Jorku w dniu 25 września 2015 r.,
 - uwzględniając zakaz przemoc wobec kobiet oraz uwzględniając prawa kobiet do godności, życia, integralności, bezpieczeństwa i wolności od dyskryminacji na mocy Protokołu do Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów o prawach kobiet w Afryce (protokół z Maputo),
 - uwzględniając rezolucję 283 (2014) Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów w sprawie sytuacji kobiet i dzieci w konfliktach zbrojnych,
 - uwzględniając Czwartą Światową Konferencję w sprawie Kobiet, która odbyła się we wrześniu 1995 r. w Pekinie, a także deklarację pekińską i pekińską platformę działania,
 - uwzględniając realizację programu działań Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju, która odbyła się w Kairze w 1994 r.,
 - uwzględniając art. 18 ust. 2 swojego Regulaminu,
- A. mając na uwadze fakt, że gwałty, niewolnictwo seksualne, przymusowa sterylizacja i inne formy przemoc wobec kobiet, dziewcząt i dzieci są systematycznie wykorzystywane jako narzędzie wojny, a także mając na uwadze, że praktyki te były i są mocno rozpowszechnione w wielu niedawnych i obecnych konfliktach zbrojnych; mając na uwadze, że zgodnie z konwencją genewską gwałty i niewolnictwo seksualne – jeżeli są częścią powszechnej i systematycznej praktyki – uznaje się za zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne;
- B. mając na uwadze, że gwałt – jeżeli dokonuje się go z zamiarem wyniszczenia całości lub części konkretnej grupy ludności – jest obecnie także uznawany za element zbrodni ludobójstwa;
- C. mając na uwadze, że przypadki takich naruszeń są zgłaszane w bardzo niewielkim stopniu, a ich sprawcy rzadko są ścigani i stawiani przed sądem;
- D. mając na uwadze, że z racji głęboko zakorzenionych norm płciowych w Afryce, kobiety i dziewczęta są szczególnie często obiektem przemoc seksualnej, również w celu upokorzenia, zdominowania, wzbudzenia strachu, rozproszenia lub przymusowej relokacji cywilów będących członkami określonej społeczności lub grupy etnicznej;
- E. mając na uwadze, że przemoc seksualna ma poważne fizyczne, emocjonalne, psychiczne i społeczne konsekwencje dla ofiar, a także dla ich rodzin i całych społeczności;
- F. mając na uwadze, że w wielu przypadkach ofiary przemoc seksualnej doświadczają skutków pośrednich, takich jak stygmatyzacja, wykluczenie ze swych społeczności, izolacja i niekorzystna sytuacja ekonomiczna;
- G. mając na uwadze, że międzynarodowe prawo humanitarne wymaga, by aborcja była traktowana jako element niezbędnej opieki medycznej dla dziewcząt i kobiet, które zaszły w ciążę w konsekwencji gwałtów wojennych, co oznacza, że ofiary takich gwałtów mają prawo dostępu do aborcji w ramach niezbędnej opieki medycznej;

- H. mając na uwadze, że międzynarodowe prawo humanitarne, w tym konwencje genewskie i protokoły dodatkowe do nich, ma zastosowanie w czasach konfliktu i jest nadrzędne wobec prawa krajowego lub lokalnego;
- I. mając na uwadze, że oddziały pokojowe ONZ były wielokrotnie oskarżane o seksualne wykorzystywanie i niegodziwe traktowanie w celach seksualnych; mając na uwadze, że w styczniu 2016 r. w niezależnym przeglądzie dotyczącym przypadków takiego traktowania oskarżono ONZ o brak reakcji na zarzuty znęcania się nad dziećmi stawiane uczestnikom misji pokojowych ONZ; mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła rezolucję w tej sprawie w marcu 2016 r.;
- J. mając na uwadze, że w 2014 r. Parlament Europejski przyznał Nagrodę im. Sacharowa dr Denisowi Mukwege za jego wybitną pracę w zakresie opieki nad kobietami, które padły ofiarą przemocy seksualnej w Demokratycznej Republice Konga;
1. zdecydowanie potępia wszelkie formy przemocy oraz przypadki naruszenia i łamania praw człowieka przez podmioty państwowe i niepaństwowe wobec kobiet i dzieci, a także ataki na obrońców praw człowieka i organizacje społeczeństwa obywatelskiego zarówno w sytuacjach konfliktowych, jak i po zakończeniu konfliktów;
 2. stanowczo potępia stosowanie gwałtu jako narzędzia wojny i ucisku, które musi zostać wyeliminowane; podkreśla, że to państwa w zasadniczej mierze odpowiadają za ochronę ludności cywilnej i za dążenie do rozliczalności w sytuacjach konfliktu; wyraża ubolewanie w związku z brakiem ochrony niewinnych kobiet i dzieci przed nasilającą się przemocą, w tym gwałtami, torturami oraz rekrutacją dzieci-żołnierzy;
 3. apeluje do UE, grupy państw AKP, Unii Afrykańskiej i ONZ do wywierania presji na rządy i wszystkie zainteresowane strony w regionach, w których dochodzi do takich aktów przemocy, aby położyć kres tym praktykom i zapewnić niezależność sądownictwa, z myślą o postawieniu sprawców przed sądem i położeniu kresu bezkarności osób popełniających takie akty przemocy;
 4. wzywa wszystkie państwa do przyjęcia i egzekwowania środków ustawodawczych, administracyjnych i społecznych mających na celu zapobieganie gwałtom i przemocy wobec kobiet i dzieci w sytuacjach konfliktowych i pokonfliktowych, a także do zapewnienia ofiarom rehabilitacji, odpowiednich usług wsparcia i opieki zdrowotnej oraz pomocy psychologicznej, w tym usług opieki w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego;
 5. apeluje do wszystkich państw o podpisanie i ratyfikowanie Konwencji ONZ o prawach dziecka i protokołów fakultatywnych do niej, o uchwalenie ustawodawstwa w celu wyraźnego zakazania i kryminalizacji rekrutowania i wykorzystywania dzieci przez siły lub ugrupowania zbrojne oraz wykorzystywania dzieci w działaniach wojennych;
 6. apeluje do wszystkich państw o przeprowadzenie dochodzeń wobec wszystkich uczestniczących stron i ściganie wszystkich osób aż po najwyższy szczebel struktury dowodzenia, przez postawienie im jak najpoważniejszych zarzutów, w tym popełnienia zbrodni wojennych, w celu wyeliminowania bezkarności i przywrócenia sprawiedliwości;
 7. podkreśla potrzebę zwiększenia wysiłków i zasobów służących zapobieganiu wszystkim dyskryminującym praktykom wobec kobiet i wyeliminowaniu tych praktyk, jak również zwalczaniu i ściganiu wszelkich form przemocy, w tym handlu ludźmi, okaleczania żeńskich narządów płciowych, przymusowej sterylizacji, wymuszonej ciąży, ludobójstwa ze względu na płeć, przemocy domowej i gwałtu małżeńskiego, małżeństw zawieranych w wieku dziecięcym, wczesnych i przymusowych małżeństw oraz przemocy ze względu na płeć w sytuacjach konfliktowych i pokonfliktowych;
 8. apeluje do wszystkich państw i podmiotów międzynarodowych biorących udział w udzielaniu pomocy w kontekście konfliktu i pomocy humanitarnej, w tym do Komisji Europejskiej, o zobowiązanie się do zapewnienia, by kobiety i dziewczęta były bezpieczne od początku każdej sytuacji nadzwyczajnej lub kryzysu, poprzez zajęcie się kwestią ryzyka przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć, poprzez podnoszenie świadomości, podejmowanie działań w celu ścigania sprawców takich aktów przemocy oraz zapewnienie – w czasie kryzysu humanitarne – kobietom i dziewczętom dostępu do pełnego zakresu usług w dziedzinie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, w tym bezpiecznych aborcji, zamiast utrzymywania stanu, który jest równoznaczny z nieludzkim traktowaniem, zgodnie z konwencjami genewskimi i protokołami dodatkowymi do nich;
 9. apeluje do państw o zapewnienie wszelkiego niezbędnego wsparcia dzieciom urodzonym w wyniku gwałtu, które często są odrzucane przez społeczeństwo i swoje rodziny, oraz matkom tych dzieci;

10. wzywa państwa AKP, państwa członkowskie UE i Parlament Europejski, by przyłączyły się do apelu o działania w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt w sytuacjach nadzwyczajnych, wystosowanego w Londynie w listopadzie 2013 r.;
 11. apeluje do wszystkich państw, by opracowały ramy służące systematycznemu reagowaniu na przemoc wobec dzieci, które to ramy byłyby zintegrowane z krajowymi procesami planowania, systematycznie oceniane pod kątem ustalonych celów i harmonogramów oraz które otrzymałyby adekwatne zasoby ludzkie i finansowe w celu wsparcia ich wdrożenia; apeluje o podjęcie działań odnoszących się do podstawowych przyczyn przemocy wobec dzieci; kładzie nacisk na rolę edukacji jako potężnego narzędzia, które może przywrócić poczucie normalności, pomóc dzieciom przezwyciężyć traumatyczne przeżycia i dać im możliwość bycia produktywnymi obywatelami po ustaniu sytuacji nadzwyczajnej; podkreśla potrzebę zapewnienia odpowiednich zasobów na edukację w sytuacjach nadzwyczajnych pojawiających się w czasie konfliktów zbrojnych;
 12. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu szkodliwych, nieodwracalnych, a czasami śmiertelnych fizycznych, psychologicznych i społecznych skutków okaleczania żeńskich narządów płciowych; wzywa do jego wyeliminowania we wszystkich krajach;
 13. apeluje do wszystkich państwowych i międzynarodowych podmiotów biorących udział w udzielaniu pomocy w kontekście konfliktu i pomocy humanitarnej, aby zobowiązały się do ochrony pracowników pomocy humanitarnej przed ściganiem zgodnie z konwencjami genewskimi i protokołami dodatkowymi do nich;
 14. apeluje do ONZ, by zapewniła swoim członkom wytyczne i materiały szkoleniowe dotyczące ochrony, praw i szczególnych potrzeb kobiet i dzieci oraz by zapewniła całemu personelowi misji pokojowych specjalistyczne szkolenia w zakresie ochrony, specjalnych potrzeb i praw człowieka w odniesieniu do kobiet i dzieci w sytuacjach konfliktowych;
 15. wzywa wysokich rangą dowódców wojskowych, by sformułowali wystarczająco klarowne i precyzyjne zasady dotyczące kontaktów z ludnością cywilną, w jasny sposób zakazujące przemocy seksualnej i innych form przemocy; podkreśla, jak ważne jest przypominanie dowódcom o ich obowiązkach w zakresie dyscypliny w przypadku przemocy wobec ludności cywilnej; apeluje do dowódców wojskowych, by zgłaszali organom sądowym wszelkie przypadki aktów przemocy wobec ludności cywilnej popełnianych przez ich żołnierzy;
 16. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie Sekretarza Generalnego ONZ dla Unii Afrykańskiej dotyczące zapewnienia realizacji planu działania sił zbrojnych przeciwko przemocy seksualnej oraz systematycznego stawiania sprawców przed sądem i zapewniania zadośćuczynienia, w tym odszkodowania dla ofiar;
 17. wyraża głębokie zaniepokojenie licznymi zarzutami niegodziwego traktowania w celach seksualnych, stawianymi siłom pokojowym ONZ; pozytywnie odnosi się do przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2272 w tej sprawie; ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje fakt, że ONZ po raz pierwszy zaczęła wymieniać nazwy krajów, z których pochodzą domniemani sprawcy, co ma na celu wywarcie nacisku na państwa, by zajmowały się tymi zarzutami, które często zaniedbywały; wzywa do wdrożenia polityki zerowej tolerancji w odniesieniu do przypadków wykorzystywania i napaści na tle seksualnym przypisywanych personelowi ONZ;
 18. kładzie nacisk na potrzebę włączenia problematyki przemocy seksualnej do programów rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji, aby zapobiegać ponownemu zajmowaniu przez sprawców stanowisk wojskowych lub przywódczych;
 19. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że dane na temat gwałtów i przemocy seksualnej w konfliktach nadal są niezwykle skąpe; zwraca się do państw, na których terytoriach mają miejsce konflikty lub które biorą udział w pokonfliktowych działaniach humanitarnych, by gromadziły zdezagregowane dane na temat tego rodzaju przemocy oraz jej ofiar i sprawców;
 20. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP–UE, Komisji Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej, wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji, instytucjom Unii Afrykańskiej oraz Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.
-